BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

KİRPİ GİBİ BİR ADAM SEVDİM

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Kirpi Gibi Bir Adam Sevdim

KAKTÜS TEAM

DOKUZ

KİRPİ GİBİ BİR ADAM SEVDİM
Binnur Şafak Nigiz

© 2019, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Deneme

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Gizem Ulaş
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Temmuz 2018, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136
İSBN 978-605-2050-62-0

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 34191

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

KİRPİ GİBİ BİR ADAM SEVDİM

KAKTÜS TEAM

KAKTÜS TEAM

Şimdi 26 Yaşındasın...

KAKTÜS TEAM

...ve ben o gece, bir daha seni asla sevmeyecek olmama ağladım.

KAKTÜS TEAM

KAKTÜS TEAM

Kimin yangınında duman olmuşsa yürek, insanın bir daha o yangına girmemesi gerektiğini bilmesi gerek. Bir şeyi anlatıyorsam, o şeyi anlatmayı istediğimden değil, taşımaktan bıktığım, artık bir başkasına yük olmasını istediğimden anlatıyorum ben.

O gecede, şafak hamile bir kadının kürtaj masasına yatıp rahminde parçalattığı bebek gibi gökyüzünde parçalanırken, çoğu insanın sevmekten vazgeçip, bazılarının ilk kez sevmeye başladığı o bitmeyen ağrılı gecede, ***ben bir sevdadan sağ çıktım.***

Sen de benim gibi sağ çıktın.

Bir sevdanın boynunu kestim, derisinin altında damar yoktu.

O gece sen ve ben, biz, sağ çıkmıştık; solumuz ise artık yoktu.

Sabahın Altısı,

Sabahın altısında bıçak kemiğe dayanmış, bu bildiğin cinayet. Gülleden ağır harfleri parmaklarına bulaştıran kadınlar bilirler çünkü. Mevsimindeysen kışın, üçüz doğuran kadının dokuz doğuran kocasına geçen vakitten daha yavaş doğuyorsa güneş ve hâlâ karanlıksa hava, seni öldürmek isteyen sevginin dudaklarında ölüm nefsi müdafaadır. Kendimden biliyorum. Saat daha sabaha karşı üçken, altıya üç asır varken, ne kadar saat varsa pilleri sökülmüştür benim odamda.

Ne güzel taşıdı ama beni uçuruma. Farklı şehirlere uçarken vurdular mı kanadından anlamadım, önce beni bıraktı ama arkamdan atlamadı. Kanadı beni arasından bırakınca iyileşti galiba. Zaten kalbinde yüksek duvarlar ören taşlar, benim de kâbus doğuran yükseklik korkum vardı. Onu biraz, dilim döndüğünce, elim gittiğince, ağrım yettiğince anlatmak isterim.

O kirpi gibi bir adamdı, sonra da zaten beni cümlelerimden vurdular.

Zamanın içine dalga dalga yayılan
bir aşkla sevmiştim onu.
Sonra tüm saatler durdu.

Başımı bir yastığın üzerine bıraktığımda,
ruhum senin üzerini örtüyordu
uzandığın başka yataklarda.

Susmaya alıştırdın beni.

Ben sana çok küstüm, senin bundan haberin yok.

Dağ durmuş, küstürdüğü tavşanı bekliyor, tavşanın öldüğünden haberi yok.

"Tavşan dağa küsmüş, dağın haberi yok," dedi dikenleri kabarmış bir kirpi gibi gülerek. O ne zaman öyle gülerse, bir kekliğin kalbi kırılır.

Gülünce gözlerinin etrafında belirginleşen o satır çizgilerine baktım. Ben ne zaman ona öyle baksam, bir kirpinin dikeni tenime batar.

"O kadar mı körmüş tavşana?" diye sordum.

"Dağın gözleri yok."

"Kalbi de mi yok?"

Yara bandı ve diken,

Senden nefret ettiğimi düşünerek kapattığım kapıların arkasında, sırtımı o kapıya bastırıp yere otururak senin için ağlıyorum.

Yumruğumda dişlerimin izleri, gözlerimin altında kamburu çıkmış morluklar var. Ben sana yazdıklarımı yalnız okurken, alfabenin altında kaldığım oldu. Aniden bunu hatırladım. Çünkü bir şeyi aniden hatırlıyorsan, o şeyi aniden unutamazsın. Aslında o şeyi hiç unutamazsın. Kuyuya kova atıp, suyu beklerken ateşi çekersen, o gün anlarsın. Bir kadını ya babası ya oğlu ya da senin gibiler ağlatır.

Bir de lütfen unutma:

Senin yaranın üstünde sana uzanan her yara bandını parçalayan bir dikenin var.

Ama canım, benim ellerim diken seviyorsa, bunda senin suçun yok.

Keşke seni içimden kıpkırmızı bir leke gibi tükürebilsem.

Unuttu,

"Ben," dediğinde gözleri gözlerimde, hep yaralı olan büyük elleri, küçücük ellerimdeydi. "Ben kendimi unutsam, seni unutmam."

Sevdi beni.

Diken de sever balonu, sırf patlatmak için.

"Ben her şeyi unuturum, seni unutmam," dedim.

Ben, her şeyi unuttum, onu unutamadım.

O, bunu hep yalanlar ama her şeyden önce beni unuttu.

Kaç yaz geçip gitti üzerinden,
senin kışın bitmiyormuş.

Koyu mor yağmur,

Yastığıma koyu mor yağmurlar yağdıran gözyaşlarım, ben zehir zemberek uykulara gözlerimi yumduğumda zar zor kuruyor. Ama biliyor musun, kuruyunca yanaklar akıttığı an yandığının yirmi altı katı acıyor.

Hayaliyle uyuduğum uykuların ressamıdır o; rüyalarıma kendi portresini çizer, gözlerim uykudan aralandığı an o portreyi ateşe verip kendini benden gizler.

Bir kadının dudaklarına dokunan kırmızı ruj gibi dokunuyor kelimeleri dudaklarıma ve tutku, bir balığın göğüs kafesindeki inci gibi kasıklarıma yuvarlanıyor.

Babasız bir piç gibi veli toplantısı çıkışlarından kaçıp yine ona sığınıyorum.

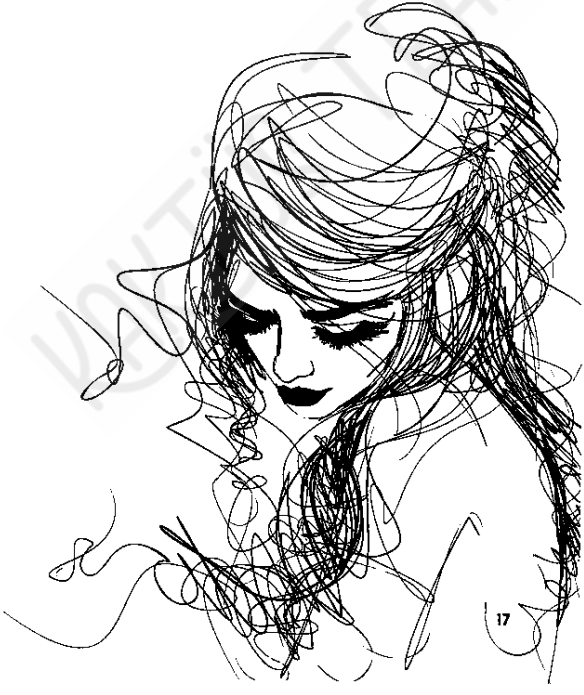
Radyoda, bileklerini değil umutlarını kesenler için yirmi altıncı şarkı çalıyor. Bir de unutmadan,

Kül olmaya alışmış bir adama, sizin har olmanız yetmiyor.

Çünkü Müslüm Baba bunu şu şekilde iç ağrıtan bir soruyla aslında zaten açıklamış: Kül yanar mı?

Yanmıyor.

Sen benim rahmimdeki cümleler,
doğuruyorum ben seni...
Sen benim kelimeleri dizip yerleştirdiğim pasajlar,
altını çizdiğim cümlelerimsin.

Bir insanı tek bir düşünce bitirebilir. Kendi kendinizi kurşun yağmuruna tutmaktır bu.

Sonra yine bir insanı tek bir düşünce döndürebilir.

Tek bir düşünce yeniden doğurup, yeniden öldürebilir.

Ben bitiyorum,
Dönüyorum,
Doğuyorum,
Ölüyorum sana.

Bir adam, bir kadın için yine o kadından vazgeçebilir mi? Eskiden geçebilirdi ama artık geçemiyor. Çünkü bazı hisler bir süre sonra seni ya öldürür ya da bencil birine döndürür.

Ne bileyim, ben senin yolunda vurulmuş bir kekliğim, yaralıyım ama oynayıp duruyorsun bana saplanmış kurşunun ucuyla, bundan sanırım, aslında biraz da bencilliğinim.

Öyle bir adam,

Bir şarkı dinledim, tüm gençliğim küstü bana. Kuyu kuyu gezdim, bir lokma su aradı dudaklarım. Eni sonu ölümdü ya bu sevdanın, en önce kendim anladım ama bir tek kendime anlatamadım. Ellerimi verdim, cümlelerimi, sesimi verdim, ayaklarımı verdim, ben bu sevdaya ruhumu verdim. Bir gözlerim kaldı, onu da ister misin?

Kör olsam, silsem seni gözlerimden.

Yer çekimsiz ortamda ağlamak gibi, kupkuru gözlerle baksam da anlamasa kimse ağladığımı, havada asılı duran gözyaşıma yağmur damlası desem, çok mu? Doğrultmasam bakışlarımı artık hiçbir boşluğa, hiçbir boşluk içinde seni taşıyan bir anıyla yüzüme çarpmasa, bir şarkı çaldığında kaçıp bir tenha köşeye, keşke artık senin için ağlamasam.

Ben de keşke seni sevmekten korksam, bir balonun patlamaktan korktuğu gibi ama yok, bir balon olsam yine konardım o kirpinin sırtına. Ben unutamıyorum ki hiç seni. Lavlar akarken yastığımdan, ben sana hiç anlattım mı? Kirpi gibi bir

adam, iyi güzel, peki ya bu kirpi gibi bir adam, aslında nasıl bir adam?

Nasıl bir adam? Tanklar yürürken gecenin içinde, insanların avuçlarında kan kokusu, sırtlarında bir bayrak, yüzlerinde patlamış gazlar, ortada dikilen annesini kaybetmiş bir çocuk gibi üzerime yürüyen tankı izliyorum. Öyle bir adam. İşte o tank, o kaybolan anne, o gözlerimden dökülen bir sürü yaş.

O benden gerçekleri duymak ister ama dudaklarında vardır binlerce yalan. Keşke o yalanlarla sadece öpseydin beni. ***Ne zaman seni çok sevdim, o geceden beri kendi canımı en çok kendim sıkıyorum.*** Sorun sende değil, bende. ***Ben doğursaydım seni, kırkın çıkmadan çok sevdim diye, kundağın içinde uyurken öldürdün bence.***

Ne bileyim, bir enkaz altında aklıma annemden bile önce sen gelmiştin işte.

Sözünü tut,

Anahtarı almadan kapısını çarpıp çıktığın bir ev gibiyim. Keşke gelmeyeceğini bu kadar belli etmeseydin. Çıkarken anahtarı alıp gittiğin evler, hiç yoktan geri döneceğini bilirler. Ben, bundan sonraki tüm geceleri o evin kapısının arkası gibi gözlerim yolda bekleyeceğim. Olursa olur da gelirsen diye, anahtarın yok biliyorum, bu sorun değil, beni kırman için tam önünde korkusuzca dikileceğim.

Dikileceğim çünkü, ***bekleyen insanlar bilir; beklemek, kırılmak gibi anlık değildir.***

Biliyorum, senin bana kolların her daim açık ama çattığın kaşların altında duran yeşil gözlerindeki öfkeyi bir türlü silemiyorum. Senin bana öfken, benim sana beklentim, bizim birbirimize olan kırgınlığımız ne zaman dinecek?

Gelemiyor musun bana?

Söktürdüm tüm kilitlerimi yokluğunda.

Kapılarım özgürlük kadar açık. ***İçerisi girecek herhangi birine cehennemken, sana orada buz gibi nehirler biriktiriyorum.*** İnanmıyorum artık denizin mavisine, insanın iyisi de öldü Kemal Sunal ile birlikte, artık çok değişti tüm insanlık ve bu tüm insanlığın içinde tek bir kişi bile, mümkün değil sevemez seni ben gibi delice.

Kirpiyi karşıdan sevmesi kolay. Hiç avuçlayıp öpmüş, kalbine yatırıp uyutmuş mu biri bile?

Sırtını bastırıyorum kalbime.

Lütfen, sözünü tut, sen de benden başkasını sevme.

Adile Naşit'in kahkahası kadar güzeldik biz seninle birlikte.

Sensizken kendimin en tepesinden düşüyorum.
Beni düşürme, ne olursun.

Kılıç,

Kılıç kınında kesmezmiş; acı hâlâ yüreğimdeyken ben senin yüreğini acıtamam ki. İsterim inan, çünkü canı acıyan bir defa bile olsa ister karşısındakinin onu anlamasını, ne hissettiğini bilmesini, nasıl bir yangının içinden geçtiyse onun da öyle bir yangından geçmesini ama sen yine inan, ben öylesine canı acıyan bir kadın değilim ki. Âşık bir kadınım ben. Masanın üzerine vurulmuş bir yumruk gibi, göğsüme vurulmuş yumruk olan kalbimin ağrısını bir sana yükleyemem belki ama bil, gök uzun diye elleri olan yağmurla toprağa dokunamıyor değil.

O gece seninle, birbirimiz için birbirimizi kırdığımız gecelerin birinde, bana yine "Çirkin," dedin, çünkü "çirkin" senin dilinde "güzel" demekti ve sen bana ne zaman çirkin desen, kılıcın kınında bilendiği gibi yüreğimde adını sakladığım, yüzünü gizlediğim sana bilendim. Şimdi seni yüreğimden çıkarsam, kınından çıkan kılıç gibi, ben önce sana saplanmaz mıyım? Sana saplanacağıma kılıç gibi, her gece yüreğim göğsüme saplansın, lohusa kadın gibi başımda duran bir süpürgeyle uykuları süpüreyim yastığımdan daha iyi.

Çok umutsuzum canım, süpürgenin tellerini bir bir batırsam kalbime de tutuştursam uçlarını belki geçecek ama bunun içinde uyuduğun odayı ateşe vermekten ne farkı var?

Bir adamın çirkini olan güzel kadınlar gibi ben bu gece de seni düşünürken çok ağladım.

Keşke diyorum canım, keşke kılıç kendini kesebilseydi.

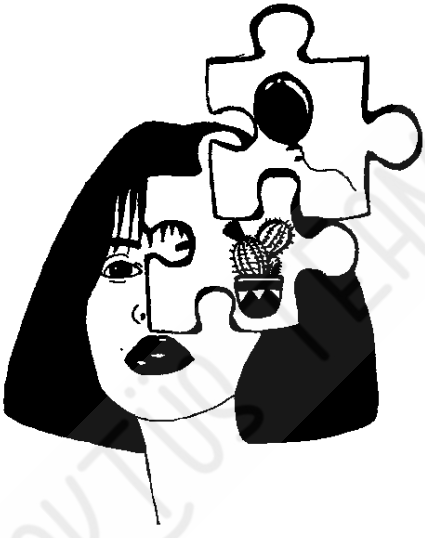
Keşke uyuduğun odadan uyanıp çıktığın bir anda, ben o odayı yakıp, sen orada değilken orayı küle çevirebilseydim.

Çirkiniyim bir adamın ve yine o adamın, oluk oluk kalbime akıttığı bir sevda gibi kadehime doldurduğu rakının kokusu boğazımı yakıyor. Hiç sevmezdim rakı edebiyatı yapanı, doldurup içmek yerine şiirler dizmek saçma gelirdi bana. Sonra kadehin sayfalara benzediğini fark ettim. Şöyle ki, bembeyaz bir sayfanın ilk yudumunu içip, ilk sayfasını okuyorsun, orada aldığın tat, kitabın ön sözü gibi zihnine doluyor. Her yudum, bir diğer sayfası oluyor kitabın. Sonra o kitabın içindeki yazanlara âşık, o adamın gözlerine bakarken sarhoş oluyorsun.

Dibini gördüğün her kadeh, bir roman serisinin ilk kitabının sonu gibidir.

Şişeyi bitirmeden masadan kalkan, kitabın sonunu gördüm demesin.

Bir de sen çok kötü bir adamsın
ama ben rakının içini dolduran su gibi,
bir daha aynı olamayacağımı bile bile seviyorum seni.
Keşke o romanın sonunda ben ölseydim.

Bu söylediğimi hiç unutma.

Aklından bile çıkarma.

İkimiz, keşke bir roman olsaydık seninle.

...ve bu romanın sonunda ben ölseydim keşke.

Çok acı cümle yuttum. En olmadık yerde, ummadığım insanların kırdığı kalbimin içi, en acı cümleleri oluşturan kelimelerin anlamlarını barındıran bir sözlük kadar kalabalık. En çok seni sevdiğim için kırdılar beni. Birini sevmenin kırılmak olduğunu biliyordum ama seni sevmek, düpedüz kıyamet. Ben cehennemin en günahkâr kadınıyım insanların gözünde, günahımsa seni sevmek. Bir insanın canını bir defa alan Azrail'in avucundan ölümü mü çaldın, tanıdığım günden beri her gün ikindiden önce kalkar cenazem.

Çok ağrı susturdum. En olmadık yerde, ummadığım yerimden giren ağrının yuvası gibi sancıyor kalbim. En çok seni sevdiğim için ağrıyor bacaklarım benim, sebebi romatizma değil; en çok seni sevdiğim için ağrıyor sırtım, taşıdığım yüklerden değil; en çok seni sevdiğim için ağrıyor ellerim, senin ellerini tutamadığı için değil; en çok senin yüzünden ağrıyor saç diplerim ve dökülüyor saçlarım, başımın içinde kanser gibi üreyip büyüyen kitle yüzünden değil.

Düpedüz kıyamet, evet.

Dil altı hapı gibi ağzımın içine almışım, öldürmüşsün beni, olsun bu köşesinde ıslak imzamın olduğu, rıza gösterdiğim bir cinayet.

Suçlususun tüm yanlış seçimlerimin.
Ben doğmuşsam, bu hep senin yüzünden.

Sana keşkenin ne kadar ağır bir kelime
olduğundan bahsetmiş miydim?
Bana o kadar çok keşke dedirttin ki,
Keşken olsaydım keşke.

Yokladın kalbini,

"Söylesene, bitirir mi bir gün kafamdaki sen bu uzun uzadıya sürdürdüğü gece konuşmalarını?" diye sordun bana. "Söylesene, seni düşünmeden uyuyabildiğim bir gece bulabilecek miyim gelip geçen günlerin içinde?"

"Bulamazsın," dedim yarım yamalak bir gülümsemeyle.

"Buldurmazsın çünkü."

"Biliyorsun çünkü," diye devam ettirdim seni. "Kafanda sustuğum zaman, kalbinde en büyük gürültü olacağım."

O gece kalbini yokladın durdun. En çok, kafanın içinde susacağım anın gelmesinden korktun. Ben senin kafanın içinde seninle konuşan sestim; en çok kendimi hatırlatır, sana senden bahsederdim. Bir gün susarsam, sesimi duyamamanın paniğiyle sıkışacaktı göğsün. Kalbin, ninni bildiği sesimi arayacaktı.

Korktun ama anlamadım sandın.

Anladım ama bunu sana hiç çaktırmadım.

Şimdi dilediğince kork.
Korkuların gerçek oldu.
Sen benim bugünümden korktuğun için,
ben artık senin yanında yokum.

"Ben gitmeyi bilmiyorum," dedin, bağlamanın telleriyle oynuyordu. Sana bağlama çalmayı deden öğretmişti. Çıkan sesleri, dudaklarımda yarım bir gülümsemeyle dinliyordum. "O yüzden bana gidecek misin diye sorup durma."

"Sormadım ki," dedim omuz silkerek.

"Sen ağzını açmıyorsun ama o ela gözlerin hiç susmuyor."

Yutkundum, bana bakmadın, bağlamanın telleriyle oynamaya devam ettin.

Gitmeyi biliyormuşsun meğer sen.
Senin bilmediğin gelmekmiş.

Bu aşktan alabileceğim en büyük hasarla çıktığım geceyi hatırlıyorum. Eğer bir orman yangını büyümeden hemen söndürülseydi, ben o büyümeden söndürüldüğü için şükredilen ormanda yanan tek ağaç olurdum.

Yine kendimi gözden çıkardım.
Şaka yapıyorum canım, asma yüzünü,
ben yüzüne astım hüznümü.
Sen ne anlarsın be kalmaktan.

Sağ çıkmışız bu sevdadan.
Öyle diyorlar. Doğru, sağ çıktık.

Sağ çıktık canım, sağ çıktık, apayrı kapılardan,
apayrı yollara, apayrı ellerle,
apayrı şehirlere sağ çıktık.

Canavarın sevdiği kadın,

Kolum yorganın dışındayken uyuyamazdım ben. Nasıl ayaklarım dışarıda kalınca ayaklarımı canavarların yemesinden korkuyorsam, kollarımı da canavarların yemesinden korktuğum için. Bir gece, yine diğer geceler olduğu gibi değil de, bu kez gerçekten onunla o yorganın içindeydik.

Belki de o gece, yorganın içinde olduğumuz ilk geceydi.

Ayaklarım yorganın içindeydi, onun ayakları yorganın dışındaydı ama o canavarlardan korkmazdı. Ellerim yorganın içindeydi, canavar da yorganın içinde benimle birlikteydi ve diğer canavarlar, o canavara ait olduğumu bildiği için o gece beni izlemiyorlardı.

Bir canavara aitseniz, hiçbir canavar size zarar vermeye çalışamaz ama canavarınız yataktan uzaklaştığında, artık üzerinizde yorgan bile olsa, sizi o yorgan dahi koruyamaz.

O gece o canavarla yorganın altında uyuduktan ve canavar yataktan çıkıp gittikten sonra, ben bir daha yorganın dışına kolumu koymaktan da ayağımı koymaktan da korkmadım. ***O canavar, bana diğer canavarlardan korkmamayı öğretti.*** Yorganın altında da olsam, yorganın üstünde de olsam, yorgan olmasa da, canavarların ellerimi ve ayaklarımı kopartamayacağını bana o öğretti.

Gündüzleri çocukların oynadığı parklarda,
geceleri ben senin için ağladım...

KAKTÜS TEAM

Serzeniş,

Birine körü körüne inanmanın ağrısını gece olunca yastık, gündüz vakti boşluğu izleyen gözler öder. Hatırlasana, ***inanmıştım ben sana.*** Birine inanmak benim için babamın kapıdan çıkıp gittiği gün perilerin varlığına inanmak kadar zorlaşmışken, babama benzediğini kafama vura vura, hece leyerek bana öğretmene rağmen, ***hatırlasana, inanmıştım ben sana.*** Şimdi seninle aramızda yalnızca şehirler, dağlar, yollar, denizler yok. Şimdi seninle aramızda kırılmış bir güven, bırakılmış bir çift el, yaş dolu gözlerim var. Söylesene, ***ben şimdi nasıl inanırım sana?*** İnsan bir defa aldanıyor diyorlar, yalan bu. Ben binlerce defa aldandım sana. Kırılmış güvenimin önünde dizlerimin üzerine çökmüş olmama rağmen, biliyorum ki ben, şimdi ellerimi tutup gözlerime baksan, "ben şimdi nasıl inanırım sana" dememe rağmen, yine inanırım sana ben.

Vakit yeniden gece yarısı ve gözlerini hatırlamak bir namlu. ***Bu namlunun ucu kaç kez daha patlayacak benim göğsümde?***

Bir zamanlar şehirlerin ayırdığı bedenlerimiz, şimdi aynı şehirde, aynı sokakta, aynı kaldırımda, aynı anda bile birbirlerinden ayrı, birbirlerine yabancı. Göğsümün sensiz duran kapısını boyasam, boyayı yüreğimdeki yangınla kurutsam, rengi değişti diye gözüm kapıdan ayrılacak değil ya.

Binnur Şafak Nigiz

İşte bu satırlar, gece yarısı ağrıttığın bir yüreğin serzenişidir sana.

Sen yalanı sevmezsin diye kuruttuğum dilimde, artık senin yalanlarının var ahmak paralayan acı tadı. ***Beni dürüst olmaya alıştırdı bir yalancı.*** *Tedavisi olmayan bir hastalık gibi bağlanan gönül, bir filin hortumunda gezer dünyayı; bilir, fili kızdırsa kalacak filin ayakları altında. Yine de sesini çıkarmadan tutunur hortuma, gezdiği dünyada onu bulma umuduyla.* Senin bulutların bir kere fırtına kervanlarından kopardıklarıyla dolmamış, yağmayı bırak, kendin bile ıslanmamışsın, ben ıslanmamış bir bulutun yağmur olup üzerime yağmasını beklemişim ya; o filin ayaklarının altında acıdan geberen ama ölemeyen bir insan gibi tepik ata ata bunca acının sonunda, gebermeyi diliyorum bu yatakta.

Yine de sesini bir defa daha duysam, gökten kirpi dikeni yağsa, dikenlerinin sırtımı deleceğini bilsem yüzüstü uzanırım o kaldırıma.

Okuma.

Okuyorsan, açma, açıp fotoğraflarıma bakma.

Sen bakarken gözlerimin içini gör diye kafamı çevirmedim pozlarda.

Senin gözlerin hiç buluşmazdı kadrajla.

Sen kirpi gibi bir adamdın, sırtındaki dikenleri bıraktın keklik gibi bir kadının kanatlarına.

Ağlama.

Ya da umurumda değil.

Bu gece de biraz sen ağla.

İnsanın yüzünün güldüğüyle,
kalbinin güldüğü bir olmuyor.

Allah aşkın böylesini vereceğine,
ölüm versin insana.

KAKTÜS TEAM

Yarası,

Vardı büyük bir yarası, öyle herkese gösteremiyordu.

Akvaryumdaki balıkları gözlerinde saklayamadığı kırgınlıklarla izlerdi, balıklar ise cama yaklaşıp duvarlarına astığı ışıkları izlemeyi tercih ederlerdi. Kendini bir yere ait hissedemeyen ama bir yere ait olma isteğiyle yanan, evlerin içindeki evsizler bilir, akvaryumlar bile içlerinde nefessiz kaldıkları evlerden daha fazla evdir. Bir akvaryumda bile, solungacı olmadan daha fazla nefes alabileceğine inanır. Nefesi bir evin içinde kaybolmuştur, duvarlar üzerine yıkılmıştır, çatı onun acısı, zemin mezarıdır.

Ben onun yarasını görmek istemiştim.

Yarasını bana göstermemiş, gösterdiği o yaranın kabuğuymuş, yarası kazağının altında kalmış, kopardığı kabuğu bana yaram diye yutturmuş.

Ben bir yarayı hap gibi dilimin üstüne koyup bir bardak suyla içtim.

Sana da oluyor mu? Kaşlarını çatıp, yastığını kolunun altına alarak sokak sokak yürüme isteği. Üstelik o sokağın sonu evine de çıkmıyor.

Zaten senin de evin yok.

Allah'ı kadar sevdiği adam,
Onun şeytanı oldu.

Bende gözlerime sağanak indiren
bir fotoğrafın var,
annen görse bu kadar ağlamaz.

O gece onun göğsünde uyuyacak, onun göğsüne başım derinliğinde bir çukur oyacaktım. Duraklarda insanlar oturuyor, otobüsler hıncahınç doluyor, kediler sokaklarda sevişiyordu. Kırmızı karlar yağıyordu ormanlardan birine... Sonra bir anne pencerenin önüne oturmuş akşam ezanından sonra eve gelen oğlunun sokağın başında görüneceği anı endişeli gözlerle bekliyor, bir kadın kocasının gömleğinde gördüğü ruj iziyle hayatının yıkımını yaşıyordu.

O gece onun göğsünde uyuyacak, onun göğsüne düşüncelerim derinliğinde bir mezar kazacaktım. Terminalin birinde bir adam gelen geçen insanlara gideceği yeri soruyor, bir evsiz terminalin bankında ceketini üzerine örtmüş uyuyordu. Koyu mor yağmurlar yağıyordu evlerin damlarına... Sonra bir sokak köpeği, yalnız başına yürüyen genç kadının arkasına takılıyor, onu evine kadar bırakıyordu.

O gece onun göğsünde uyudum, onun göğsüne başım derinliğinde bir çukur oydum.

Mezarlar kazmaya gücüm yetmedi, keklik gibi düştüm, çok yara aldım. Çok sevdim. Onun bu dünyadaki var olma düşüncesini sevdim. Beni hiç bırakmamasını istedim. Çocukların beklentileri gibiydi kalbimin içindeki duygular.

Çocukların beklentileri fazla olur, hayal kırıkları da öyle.

Yok,

Gittin diye, gelemiyorsun diye, kapının eşiğinde durup beni izliyor olduğun gerçeğini yok sayamıyorum. Bilmem, belki artık oluru yoktur. Oluru yoksa da bu çok ağır. ***Bir daha olmayacağını bilmek, kanserin tedavisi sen kanserden öldüğün gün bulunmuş gibi zor.*** Gelmek istiyor, gelemiyor bana diyemiyorum ben. Bir adamın bir kadına gelememesi için bir bahane olduğuna da inanmıyorum. Canı istemiyordur adamın. Gelmez. ***Bahane, ağrıyı birkaç saatliğine dindiren ilaç gibidir; yok ettiği ağrıyı an gelir geri iade eder, kendine muhtaç eder, iyi gelir ama içten içe beter eder.*** Adam ya gelir ya da gelmez, bunun da bir ortası yoktur. Ama bu sendeki gelmek değil, gelememek hiç değil. Seninkisi başka bir şey. Bu başka bir şey, bu kötü bir şey. Sen kötü şeyler yapıyorsun benim omuzlarıma. Omuzlarımı ağrıtıyorsun sen benim. Yüksün sen. Hamalım ben. Seni taşıyorum dünün içinden bugüne. Bu, çok başka bir şey. Bu, çok kötü bir şey. Bunun açıklaması yok, bunu anlatan kitaplar yok, bunu anlatan şarkılar

yok, bununla aynı anlamı taşıyan bir hastalık yok. İçeri adım atamadığı kapının önünden ayrılmayan adamın şairlerin şiirlerinde bir adı belki yoktur ama benim içimde şairlerin yaşından büyük ağrısı var. Keşke bir şiir yazsam ve bitse. O şiir bir sürü insanın ağrısı olsa ama benim yazarken hissettiklerim, şiirin içinde kalsa, bir daha içime girmese. ***Ne Nazım'ı olabiliyorum kendi hayatımın ne de Piraye'si. Sol elimi kırdın sen benim, solak olduğumu bile bile. Şimdi seninle durduk bir kapının önünde, bizi öldürecek zamanın ikimizi yok etmesini bekliyoruz.*** Kapıyı açsam içeri girmeyeceksin, kapıyı açmasam tüm gece orada beklemeye devam edeceksin. ***Seneleri böyle tüketeceğiz seninle.***

Ben anladım.

Ben, kapımın önünde bir kirpi beslemeye başladım.

Ne dokunabiliyorum o kirpiye ne kovabiliyorum. Ne içeri alabiliyorum onu ne de gitmesini bekleyebiliyorum.

Kirpi gibi bir adam sevdim, sol kolum kırık, sağ kolumla kapıyı itip ben bu işin içinden bir türlü çıkamıyorum.

Bir kadının sırtını yaslayacak kadar güvendiği
o dağ olup sonra da o dağa
karlar yağdırdıktan sonra,
onu çok sevmişsin ya da hiç sevmemiştin
ne fayda?

Sırtımda gölgesinin ağırlığıyla geleceğe
ilerlediğim bir adam var ettim.
O adamı çok sevdim.
Sırtımda nefesinin ağırlığıyla gelecekten düştüğüm
bir adamdan vazgeçtim.
O adamdan nefret ettim.
Sırtımda yokluğunun ağırlığıyla
gelecekten kaçtığım bir adamı bekledim.
O adamı kaybettim.

Ne saçma,
bir kadına öldürdüğünüz çiçekleri götürmek.
Sonunda seni de böyle öldüreceğim işte, der gibi.

Her gece uyumadan önce
aklına gelen kadına aşıksındır,
her başını yastığa koyduğunda
düşündüğün ilk adamdan vazgeçemezsin.

KAKTÜS TEAM

Başımda bir kör ağrı,
fotoğrafların namluları alnımda,

Gel gelelim müthiş bir baş ağrısıyla avucumun içine doldurduğum ağrı kesicileri üçerli beşerli ağzıma tıkıştırıp, bir yudum suyla onları boğulur gibi yutuşumu ve mutfak tezgâhındaki tüm bardakları elimin tersiyle itip paramparça edişimi asla unutamıyorum.

Çünkü bazen unutamazsın.

Ellerime çivi çakmışlar gibi hissederek onun kıyafetlerini bir çantanın içine toplayıp, sonra kıyamayarak geri çıkartışımı ve yatağın üzerine serdiğim kıyafetlerinin üzerine uzanıp içim çıkana kadar ağladığım geceyi de unutmuyorum.

Komodinin üzerinde duran çerçevenin içindeki fotoğrafımıza bakarken bir kutu fare zehrinin kutusunu avucumun içinde buruşana kadar sıktığım geceyi unutmuyorum.

Fare zehirleri fareleri öldürmek için değil, insanların kendi kendisini öldürebilmesi için üretilmiştir ve fotoğraflar bu dünyanın en acımasız silahlarıdır.

Yok ki şu göğsümde bir pencere,
göğsümdeki kirpinin dikenleri hava alsın.

Bu sözüm ona değil, sana,

Biliyor musun bir adam ne zaman sevse bir kadını, kendi içinde bir hissin daha cenaze namazını kılar. Bu hissin adlarından biridir kaygı. Adam bir kadını sevmeden öncesi ne kadar kaygılıysa diğer insanlara, ne kadar güvenmiyorsa, ne kadar kaçıp saklanıyorsa, o kadını sevince o kaygı o kadar zayıflar, o kadar ölür, o kadar gömülür.

O kadının onu sevdiği gün, adam artık bambaşka birine dönüşür.

Çünkü bir adam annesinden başka hiçbir kadının sevgisine inanmaz, sevildiğini tadana kadar.

Bir de annesinin sevgisini görmeden büyüyen, rakının içine suyu yalnızca rakı bulutlar kadar beyaz görünsün diye bir damla damlatan, rakının yanında mezeye bile gerek duymayan adamlar vardır.

İşte o adamlar, ne zaman sevse bir kadını, en çok o kadından saklanır.

Binnur Şafak Nigiz

Annesi gibi birinin varlığına daha tahammülü yoktur, çünkü hayatında en son annesini sevmiştir. Annesinden öncesi de yoktur, sonrası da hiç olmamıştır. Kabullenemez, yediremez, sever ama bunu kendine bile dillendiremez. Tokatlar kendi yüzünü, yetmez, avucunu aynalara çarpıp parçalar yüzünü. İzler, söylemez. Sever, söylemez. Susar, söylemez. Gidersin, durdurmaz. Gel diyemez, seni görmediği her an delirir bekleyemez, sen onu seversin, ***onun gözünde onu kimse sevemez.***

Öyle bir adamı sevdim.

Öyle bir adamı sevgimle iyileştirdim.

Kirpi gibi bir adamdı.

Yalnız bana değil, aslında en çok kendine batardı.

Olamadıysa bir adam anasının kuzusu,
bu onun suçu mu?
Bilmiyorsa sevmeyi, öğrenir elbet.

Göğsümde kekliğin ağrısı,

Bir gün birini seviyorsun. Sonra bir daha onun kadar kimseyi sevemiyorsun. Müslüm Gürses yan binadan bağırıyor: Hava çok yağmurlu, duraklar sessiz. İnsanlar nerede? Ben varım, sensiz. Nereye kayboldun, benden habersiz?

Göğsümdeki kuşun kanatlarında bir ağrı var.

Teninden tenime yağmışlığı vardı günahların.

Bir de kasımpatılar vardı.

Trenler otları kesip geçiyor, raylar birbirinden iki âşık gibi ayrılıyordu.

Bir sen vardın, bir de üzerine intihar gibi düşen bir adam.

O gece hava her zamankinden daha siyahtı.

O gece sokaklar her zamankinden daha kimsesiz.

O gece ben vardım, göğsümde acı dolu bir kervan taşıyan.

O gece bir sokak kedisi vardı.

O gece yüksek doz uyuşturucudan köşe başında bayılan bir delikanlı, bir de bir somun ekmeği ısırarak uzanan bir sokak köpeği...

O gece canlı cansız herkes, her şey vardı.

Kaldırımdaki taş bile aynı yerinde duruyordu.

O bile vardı.

O gece bir sen yoktun.

Bir de Müslüm Gürses yoktu artık.

Hiç alışkın olmadığın o duyguyu içinden atamamak...

KAKTÜS TEAM

Sana göğsümdeki kuşu göstermiştim,
avuçlarının içine al, kanatlarını sar istemiştim.
Göğsümün kuşunu öldürdün, canım.
Bir bedeni mezara tükürür gibi,
tükürdün bu hayattan beni.

Artık göğsümün kuşunun kanatlarında
bir cenaze var.

Parmaklarımı bastırıyorum sık sık şakaklarıma, parmak uçlarımdaki delikler ağrılarımla dolsun, ağrılarımı benden alsın istiyorum. Bir gün biri gelecek, beni omuzlarımdan tutarak silkeleyecek, biliyorum. Kafamın içindeki zehirlerin ilacıyla, kalbimin atışlarını yavaşlatan duygunun toprağıyla bana gelecek. O gün onun gözlerinin içine baktığımda ben yine, yeniden senin gözlerini görmekten korkuyorum.

Bazı gidişler bilet gerektirmez,

Yaranın kabuğunu soyar gibi soyup, tekrar kanattığın yeri izlerken çektiğin acıyla, kabuk kıyafetine sürtünüp kendiliğinden düşerek tekrar kanadığında hissettiğin acı bir değildir. Kim gözünün önündeyse, en çok onu hissedersin. O yüzdendir, bir kabuğu kendin kaldırdığında ve kanı kendin gördüğünde, acıyı daha derinden hisseder, yüzünü buruşturarak izlersin. ***Bir insanın bir insanı gözünden sakınırcasına severken o insanı kaybettiği anı izlemesi bu yüzden ondan kendi ayaklarıyla gittiği anı yaşamasından daha acı vericidir.*** Çünkü o yara kıyafetin içinde değil, o yarayı kıyafetin dürtüp kaldırmadı, o yarayı kıyafetin kanatmadı. O yarayı sen kanattın. O yarayı kanarken izledin. O yaranın kabuğunun kalkışını kendin izledin.

Oysa giderken anlık bir rahatlama hissettin, çünkü kabuk bazen koptuğunda tatlı bir kaşıntı sarar yarayı. Görmesen de hissedersin. Ama gitmek her zaman en az yarayı aldığın an değildir. Kıyafeti çıkarıp yaraya baktığında ve tekrar kanadığını gördüğünde, o an hissetmemiş olmana rağmen, gördüğün anda yeniden başlar sızı. ***Bu yüzden bazı gidişler bilet gerektirmez.***

Giden ve geride kalanı buna benzetirim.

Giden giderken tatlı tatlı kaşınan yarasının kanayacağından habersiz rahatlamış gibi hisseder, kalan kabuğun kopuş anını gördüğünden acılar içinde kanı izler, sonra bir gün kan durur ve kalanın ağrısı diner ama giden, ne zaman o kıyafeti çıkarsa, hissetmediği o acının izini görüp ağrı çeker.

Senden ilk kez gittiğim gün yaram kaşınıyordu, sen arkamda kanlar içindeydin. Yolun yarısına geldiğimde sıyırıp baktım yarama, kabuğum düşmüş, kan içindeydim. Döndüm, yoktun. Beni bu kadar çabuk mu unuttun? Yaradan ne kadar çok kan akarsa, yara ya çabucak iyileşir ya da çabucak öldürürmüş.

Seni öldürdüm mü?

İçeri girmediğin ama önünden de gitmediğin kapıyı ben kelimelerimle yaktım.

Bazı yaralar pansuman gerektirmez, dikişliktir. Hangi iplik tutar bu yarayı bilmiyorum, tel zımba belki de bu işte iplikten daha iyidir. Bedenimi saran bu ateş demiri eritir, bir tel zımbayı eritmez mi?

İlk kez giden ben oldum senden, yalnızca bir biletin avucumu amel defteri gibi yakacağını hiç tahmin etmezdim.

Seni tanıdım, iyi biri olabileceğime inandım.
Seni tanıdım, cehennem kendini cennet sandı.

KAKTÜS TEAM

Seni içimden bir hastalığı atar gibi atamayışımın
son evresindeyim; ben sana ölüyorum.

Kirpim olduğun gece,

"Hatırlıyor musun? Seni bir gün sana esir olacağımı bile bile sevmiştim," dedin. Küçüklüğünden bugünlere kadar taşıdığın bilyelerini avucunun içinde birbirlerini çarpmasını sağlayacak şekilde salladın. Bilyelerin şangırtısını dinlerken acı yeşil gözlerine bakıyordum. Bilyelerin sesini duydun, gülümsedin. Nehirler yangın oldu yüreğime. Gülümsemeni gördüm, gülümsedim. "Hatırlıyor musun?" diye sordun yeniden. "Sırtımda koskoca dünyayı parçalayabileceğim kadar çok dikenle sana geldiğim geceyi?"

"Kirpi," dedim sana o gece ilk defa. "Hiçbir güneş silemez o geceyi."

"Seviyor musun bu Kirpi'yi?"

Bilyelerin sesi sustu.

"Hiçbir şeyi sevmedim bu Kirpi'yi sevdiğim gibi."

Hatırlıyor musun, Kirpi?
Seni, geldiğin o gece
sana esir olacağımı bile bile sevmiştim.

Sürttü ruhuma parmaklarını,
ruhumda bir yangın çıkardı.

Nehrin dibinde sevdiğim adamın,
bir kaşık suyunda boğuldum.

İncindi kaburgalarımız,

Bu hayat kaburgalarımı çok incitiyor.

Güneşi Tanrı doğuruyorsa, senin yokluğun batırıyor.

Biri kafamda bir yemini bozmak için kırılan ekmek gibi kırdı cam parçalarını. Aklım da artık hiç yerinde değil. İnsanların yüzleri birer birer siliniyor hafızamdan. Mahallenin kedilerini avuçlarımla ceplerime doldurduğum balıklı mamalarla besliyorum. Ellerim leş kokuyor, ellerim senin kokunu kaybettiğim günden bugüne hep leş kokuyor.

Soluklanayım, diyorum.

Soluğum sende kalmış.

Nefes alayım biraz, diyorum.

Nefesim sende kalmış.

Şu çığırır gibi çarpan kalbim biraz sussun, diyorum.

Sonra hatırlıyorum, kalbimde bir kirpi taşıyorum, kirpinin çığlıklarını duyuyorum, kirpinin dikenlerini hissediyorum. ***Beslenir mi göğüs kafesinde bir kirpi?*** Avucumdaki balıklı mamaları kedilere verip başlarını okşadığım gibi, kaburgalarımın altındaki kalbimin

parçalanmış damarlarıyla kirpiyi besleyip, kirpinin dikenli sırtına kemiklerimi bastırıyorum.

Kelimelerin artık hiçbir anlamının kalmadığı anda, bir zamanlar bizi bağlayanın da şu an bizi koparan kelimeler olduğunu hatırlıyorum. Kelimeler bazen en güzel rüyalara yatırıyorken seni, yine aynı kelimeler senin peşini hiç bırakmayacak o kâbuslara dönüşebiliyor.

Keşke burada olsan, senden bir yalan daha dinlesem. Yalan sevmeyen kadını yalana alıştırdın, Kirpi. Kaburgalarımı çalıp gittin, şimdi göğsüme taktığım plastik bir kaburganın içinde bana bıraktığın o kirpiyi yaşatmaya çalışıyorum.

İnsan birini seviyorsa, karşılık alamayacağını bilse bile söylemeli. Söylenmemiş kelimelerin ağrısı beterdir doğum sancısından.

İnsan birine kırılmışsa, tekrar kaynamayacağını bilse bile söylemeli. Söylenmemiş kelimelerin pişmanlığı beterdir geri çevrilmiş bir şansın pişmanlığından.

Öfkeli biri susmalı, karşısındaki onu yaralamaya devam ederken bile ağzını açmamalı. Söylenen bazı kelimelerin soğukluğu beterdir bir mezarın üzerini örten toprağa dokunmaktan.

Öfkeliydim, susmadım; sen de hiç açık açık sevdiğini söylemedin beni.

Kimse mahvetmediği birini
sevemez bana kalırsa.
Uykusunu böleceksin,
içtiği suyu boğazına dizeceksin,
gözlerini bıraktığı ilk boşluğa
kendi hayalini dikeceksin.

Delirdi kadın, canının acısından,

Bir alternatif olarak acıdan ölmek yerine acıdan delirmeyi deneyebilirsiniz. Zira insan ölemeyince, delirmenin eşsiz tadını alıyor. Delisin çünkü, en fazla ne zararın dokunabilir ki insanlığa? ***En büyük zararı insanlık sana vermiş,*** bir de üzerine kafayı yemişsin, tertemiz acını çekiyorsun. Baktım ölemiyorum, acından delirdim, sevgilim.

Bileklerimi dikine kesmeyi düşündüm önce, sonra korktum, canımın acımasından değil, kesik izlerinin hepsi aynı boyda, aynı uzunlukta, aynı derinlikte olmaz diye korktum.

Biliyorsun, Kirpi. Bende tamir edilemez bir simetri hastalığı var. Bileğimdeki kesiklerden biri diğerinden daha az derin olsa ya da bir tanesi daha az kanasa, ben bunu kafaya takar ölemem. Gülüyor musun, Kirpi? Saçma sapan konuştuğum, ufacık bir kelimenin içinden binlerce cümle çıkarıp önüne serdiğim, tam da uyuyacağımız sırada kafanı şişirdiğim zamanları hatırlıyorum. Ne derdin bana?

"Çenen düştü yine."

Ama susmamı da istemezdin. Uykuya dalarken en sevdiğin şey benim saçmalamalarımı dinlemekti. Bir de canın sıkkın olunca hep anlatmamı, konuşmamı isterdin. Başını omzuma koyar, sadece, *"Konuş, cüce,"* derdin. Ben konuşurdum, o kadar saçma sapan, o kadar alakasız, o kadar birbirinden kopuk şeyler anlatırdım ki, dışarıdan biri dinlese beni deli, seni de buna katlanıyorsun diye sağır zannederdi.

Şimdi bunları hatırlamak bardağın içine yaktığım binlerce roman sayfasının külünü doldurup içmeye çalışmak gibi. ***Sana konuştuğum kadar kimseye konuşmadım,*** Kirpi Adam. ***Sana sustuğum kadar kimseye de susmadım.***

Benim dilim, kelimelerim, sesimdin.

İçimde senin önüne serilmiş bir hayat bıraktın.

Ben şimdi bu hayatı nasıl harcayacağım?
Ben artık aklımda biriktirdiğim
tüm o gereksiz anıları kime anlatacağım?
Ben çok kırılsam da kime sarılıp,
kimin kollarında susacağım?

Dağlar, yollar, mesafeler aşmışsın,
tam kapısının önüne geldiğin an vazgeçmişsin gibi.

Ben gül uğruna dikeni tutmaya
devam ederdim de
sen benim ellerimin halini hiç görmedin.

Karşımda duruyordu. Tam karşımda bana ağzına gelen tüm yalanları bir bir sıralıyordu. Sonra özürler diliyor, sırtındaki dikenleri de alıp kenara çekilerek tekrar ona gelmemi bekliyordu. **Ben ağlıyordum,** her yirmi altı saniyede bir boğazımda ekmek bıçağı varmış gibi **yutkunuyordum,** sonra yine ona **gidiyordum.**

Ben karşısında yirmi altı saniyede bir temeli tekrar atılan, tekrar dikilen ve sonra tekrar yıkılan o bina gibi orada öylece **duruyordum.**

O yalanlarından üzerime alçılar, çimentolar, betonlar döküyordu. Ben ayaklarının önünde yirmi altı saniye aralıklarla bir bina gibi **yıkılıp tekrar** ayaklanıyordum.

Kanayan avuçlarımda dikenlerini sıkı sıkı tutuyordum, o bir bahçe makasıyla dikenlerimin üzerinde başı duran gülümü kesip benden alıyordu.

Ben yine **ona gidiyordum.**

O ellerimin halini **hiç görmüyordu.**

Kirpi gibi adam sevdik,

Kimden kaçtıysan arkana bile bakmadan, en çok ona yakalanmadın mı? Islak sokaklarda yürüdün, yağmurlar üzerine yağdı. Köşe başındaki tekelden bir bira aldın, mahallenin kara kedisinin başını okşadın, her gece pencerede sigara içen Nebahat ablaya bir selam çaktın ve gecenin içine karışıp altın varaklı binanın önüne vardın. Gazete biranın bedenine kefen gibi sarılmış, saçların yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Sırtında yine dikenlerin yok muydu? Hangi ceket dikenlerini gizleyebilirdi ki? Sen, yine kendini o kaçtığın kadının kapısında bulmadın mı?

Sen o biradan bir yudum alıp, yine o kadının kapısını çalmadın mı?

Kirpi gibiydin, dikenlerin yüzünden yıllarca sevilmedin. ***Bir gün seni birinin sevebilecek olma düşüncesi bile seni bu denli korkuturken, sırf seni sevmesi için boynunu bir kadının önünde büktüğünde en çok kendine kınılmadın mı?***

Sandın ki sevilince, sevince bu kadar ölürcesine, dikenlerin dökülür sırtından, batmazsın, deşmezsin, delmezsin onu.

Ne zaman sana dokunsa ve acısa canı, hiç belli etmesen de ondan çok yanmadın mı?

Atilla İlhan demedi mi sana, ***kirpi gibisin çocuk, her tarafın diken,*** diye. Söylemedi mi sana da, ***kim elini uzatsa delik deşik, üstelik sen de kan içindesin.*** Atilla İlhan da mı tanıyordu seni? Yoksa var mı gerçekten sen gibi niceleri?

Yoksa biz kadınlar, hep mi seviyoruz şu kirpileri?

Ben ağlıyordum,
yutkunuyordum,
gidiyordum,
duruyordum.
Yıkılıp tekrar ona gidiyordum.
Hiç görmüyordu.

KAKTÜS TEAM

Sonra bir kırgınlık,
içinde akvaryumun camlarına
vura vura yüzen balık gibi
içini yaralayarak yüzmeye başladı.

Kirpi gibi adamlara ve kirpi gibi adamları seven keklik kadınlara,

Nabzımın boşluklarından damarlarıma düşen bir adam tanıdım. ***Bazı adamların mayasında bazı kadınları severek öldürmek vardır.*** Bazı adamlar silah değil, sevgisini kullanır. Bazı adamlar o kadar yalnızdır ki, sizin varlığınız, yıllar boyunca sarılıp annesi bildiği yalnızlığına oluşturulmuş bir ölüm tehdididir ve sırf bu yüzden sizden kaçarak yalnızlıklarını korumaya çalışırlar. ***Bazı adamların sırtında bir beşik vardır, çocuk yanımızı orada uyuturuz.*** Bazı adamların sırtı bir mezardır, ölüm döşeğidir, orada ölü bulunuruz. ***Bazı adamlar kirpi gibidir, sırtına yatmanızı ister ama bilmez, sırtında ne kadar diken varsa hepsi içimizi delip geçer.***

Bazı adamlar vardır işte. Buz gibi bir okyanusun içine daldığınızı sanırsınız, gözlerinizi bir açarsınız ateşlerin içindesinizdir.

Bazı adamlar vardır, sizi şeytanın meleği sevdiği kadar sever ama eline geçirdi mi de yakmadan bırakmaz. Çünkü şeytanın kalbi ateştir, melek gözünü o kalbe dikerse yanmayı göze almış demektir.

Ve cehennemin ateşlerini yalnızca âşıklar taze tutar.

Yine öyle bir adamı sevmenin getirdiği haklı bir acıyla yazıyorum. Kirpi gibi bir adam sevdim. Bunu sana, bunu ona, bunu herkese defalarca kez söyledim. Sırtına yatmamı istiyordu ama bilmiyordu, sırtındaki tüm dikenler içimi delip geçiyordu. Ben yine de uzanıyordum onun sırtına ve içim delim deşikken gülümsüyordum ona. ***O beni onun sırtındayken rahat uykularımın birindeyim sanıyordu, oysa ben her gece onun sırtında ölüm uykusuna dalıyordum.***

Şimdi kirpi gibi bir adamın yokluğunun ortasında, sırtımda onun dikenlerinin açtığı delikler göğsümden bile görünürken öylece bekliyorum. **Gelmeyeceğini, artık gelemeyeceğini, artık hiçbir zaman kavramının bizim için anılar öremeyeceğini biliyorum. *Bilmek, beklemekten daha büyük bir sancı bırakıyormuş insanın içine.*** Beklerken, bir gün öğrendiğimde, bir gün her şeyi bildiğimde anladım.

Asıl olay beklemek değil, asıl olay bile bile beklemek.

Birinin geleceğini bilirsin, bir şekilde buna imkân verirsin, belki gelmez diye düşünürsün ama içinde içini deşip duran o umut vardır hani... ***Beklersin.***

Ama birinin gelmeyeceğini, artık gelemeyeceğini, artık tüm imkânların yandığını, tüm umutların o gece ölü bulunduğunu, tüm bekleyişlerin sadece acı dolu bir kâbus olduğunu bilmek... Bile bile beklemek...

Herkes anlamaz bunu. Anlayan da şu an sigarasını yakıyor zaten.

Bir kayalıksın sen,
durdum o uçurumun önünde,
izliyorum seni;
sen ki zihnimde en gerçek intihar düşüncesi.

KAKTÜS TEAM

Diledi balık boğulmayı,

Bir dilek dilediğim geceyi hatırlıyorum. O kadar çok yanmıştı ki canım, dileğin sırtına bağladığım umutlar ölmüştü.

Gök yere düşmüştü; yer, cehennemin dibine.

O gece bir de çok üşümüştüm.

Ben de baktım, çok üşüyorum. Bir kibrit diledim. Cebimde çakmak vardı aslında.

İnsan dilek dileyince üzerinden bulut gibi bir yük kalkar; kocamandır ama hafiftir. Bu yüzden doymaz insan, bu yüzden en büyük dert onun sanır. Dilekler birer balon olur gökyüzüne asılır. Asılır tabii, dilek bile asılır, ben neden asmayacakmışım kendimi?

Denemedim mi? Çok denedim. İp sağlam değildi.

Tavan çok yüksekti, boyum yetmedi.

İnsanın darağacı bazen yazdıkları oluyor. Ben çok öldüm aslında, yazdığım her kelime bir cenazeydi, içimde koskoca bir mezarlığı sayfalara kustum.

Zaten acıyı bir yazan bilir bir de yaşayan. Artık yazan da yaşadığından mı yazar, yaşayan da yazamadığı için mi böyle yanar bilemem.

Oturup içi su, içi deniz kabuğu, içi inci dolu bir küreyi izle en iyisi. İzle ama içine balık koyma.

Ölüyor vicdansız.

Üstelik yaşaması gereken yerde ölüyor.

İnsanın tek yaşayabileceği yerde ölü bulunması da böyle bir şey değil mi zaten?

Neyse, balık da zaten boğulmayı diledi.

Küçük bir kız çocuğunun güvendiği tek insanın
elini sıkıca tuttuğu gibi tutmuştum ellerini.

İnsan yatağında uyuttuğunu mu unutamaz,
hayalinde uyuttuğunu mu?

Yalancının mumu,

"Geberiyorum ulan, anlasana Allahsız, anlasana!"

Elindeki su bardağını duvara fırlattın, bardak duvarda patladı, su duvarı yıkadı. Avuçlarımın içine batan tırnaklarım, ayaklarıma dolanan kediyle sessizce seni izlerken gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

"Sana dedim," diye bağırdın yüzüme doğru. "Sana benim içimdekilerle oynama, ayarımı bozma, dedim. Seni böyle sevmeyi ben mi istedim?"

"Sevmeseydin," diye fısıldadım titreyen sesimle. "Madem sen istemedin, ben mi istedim?"

"Nasıl söyleyebiliyorsun ulan bunu?" Başını omzuna doğru yatırıp gözlerimin içine baktın. "Harbiden söylüyor musun bunu?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken, "Bana yalan söyledin," dedim.

Canım bulut olsa, yağmur olur kasıklarıma yağar, kasıklarımdaki kan yağmurunda bir bebek büyür, kadınlığımdan ölüm doğardı.

"Söyledim!" diye bağırınca gözlerimi yumdum. "Ama seni her şeyden çok yine ben sevdim!"

"Sevince..." diye fısıldadım gözlerimi açmadan. "...yalanın bedelini ödemiş mi oluyorsun?"

"Öyle bir sevmişim ki, yalanlar susmuş."

"Bana yalan söyledin," dedim söylediklerini umursamadan. Oysa sen benim canımda acıydın.

Güldün. "Sana yalan söylemeyi ben mi istedim?"

Bazı geceler var canım, tüm şehri yaksan,
o geceyi yakamazsın.

O gece şehrin içinde sen yanarsın,
yine de o geceyi yakamazsın.

Öyle bir gece yaşandı.
Ben geceyi yakarım sandım.
Şehir yandı, ben yandım, o gece yanmadı.

O gece yaşandı.

KRİTİK TEAM

Kan leş tükürdüm.

Dökülmüş dişlerim ağzımın içinde, ağzımın içi kan revan içinde. ***Yüzeceğimi sandığım denizin içinden cesedimi bir torbanın içinde çıkardılar.*** Canını çok mu sıkıyorum? Ama söylesene, ben ne yapayım? Zihnimde bir fay hattı vardı, en büyük depremleri düşüncelerim yarattı.

Dudaklarında günde yirmi altı dal sigara, sırtında yirmi altı sivri dikenle, benimle uyumayı özlemiyor musun?

Tankların altında ezilmiş binlerce sivil gibi, ağzının içindeki et parçasını yediği tekmelerin sızısı hâlâ sırtındayken yavrularına taşıyan dişi bir sokak köpeği gibi, evladının mezarının başında ağıt yakan kırkı çıkmamış, kırk ateşle yanan bir anne gibi. Ben seni çok özlüyorum.

Vuruldu dört yerinden,

İnsan birini sevince tam dört yerinden vurulurmuş. Önce beyninden, sonra kalbinden, daha sonra ruhundan, sonra da ayaklarından. ***Ben ayaklarıma boşaltılmış mermilere rağmen biri için yürümeye devam etmiştim.***

Ben arkamda ayaklarımdan akan kanları beni takip eden bir nehir gibi dökerken, birine yürümeye devam etmiştim.

Beyninden vurulduğum zamanı hatırlıyorum. Onu ilk gördüğümde üzerinde kırmızı kapüşonlusu vardı, soğuk görüntüsünün altında yaralı bir adam olduğunu onu gördüğüm ilk saniyede anlamış, ilk saniyede bunu fark etmenin getirisi bir mermiyi beynimin içinde hissetmiştim.

Biri sizi vurduğunda, en son göz göze geleceğiniz kişinin sizi vuran kişi olacağını bana o öğretti.

Kalbimden vurulduğum zamanı hatırlıyorum. Onun ilk kez gözlerimin içine bakıp, namluyu kalbime uzattığı andı. Beni gördüğünü, beni benim bile göremediklerimle gördüğünü anladığımda artık vurulan yalnızca beynim değildi, kurşunun hedefine bir de kalbim eklenmişti.

Birini tüm kalbinizle sevdiğinizde, onu kaybettiğiniz günün ikindisinde toprağa verilirsiniz.

Gömülmek için illaki bedeninize ihtiyaç duyulmaz, bazen bir duyguyu da toprağa verebilirsiniz.

Bazen oluyor öyle. Biri gidiyor, sizin kalmanız hiçbir şey ifade etmiyor.

Ruhumdan vurulduğum zamanı hatırlıyorum. Beni ilk defa sevdiğini söylemek yerine hissettirdiği, avucum kalbimin üzerinde basılı şekilde uyuduğum geceydi. Ruhum kelimelerimdi ve kelimelerimin hepsi onun kuşatması altına girmişti.

Bir daha beni bu denli kimsenin sevmeyeceğine beni körü körüne inandırdıktan sonra gitti.

Gittiği gün, vurulan benim ayaklarımdı.

Arkasından gelmemi istemediği için, bana dağ kadar ağır bir yükü, yani geleceği bırakarak beni ayaklarımdan vurmuş, olduğum yerde bırakarak benden çok uzaklara gitmişti. Ayaklarımdan vurduğunda gelemem sandı, olduğum yerde dururum sandı, yanıldığını ona anlatmaya çalışsam da artık beni duyamayacağı kadar uzaktaydı. ***Bazen kapının önünde durup beni izlemesi yetmiyor, bazen kapının önünde gözlerimin içine bakarken benden şehirlerce uzak hissettiriyor.***

Karşında diz çökmüş dünyalar olsa neye yarar, sen o adamın ayaklarına kapanmadın mı?

Kapandım canım. Ayaklarına kapandım.

Senin masallarının sonu hep haksızlıktı, benim masalımın sonunda da bir tek ben ölüyordum.

Dünya yine mutluydu.

Olsun.

Mezarıma gelsen ismimin harfleri gülümser sana, biliyor musun? Yıkıldım canım, mezarım olsun ayakların.

Olsun.

Bazı geceler yaşanır, yaşayıp yaşamadığını ayırt edemezsin. Öyle ölümdür bazı geceler, sabahları öyle zulümdür. O günün gecesi de sabahı da hafızamın yanmasını istediğim yerinde saklanıyor. O gün ortalık yangın yeriydi, o gün ortalık anacık babacık günüydü, o gün ölenin cesedi bile o anda soğurdu ama ben kalktım, o gün, orada, tuttum yine seni sevdim.

O gün orada benim gidecek yerim yoktu, o gün inanacak kimsem yoktu, o gün sırtımı yasladığım ağaç bile dallarını kafama vurmuştu ama ben kalktım, o gün, orada, tuttum yine seni sevdim.

O gün azap artık bir ömür takipçim olacak sanıyordum, o gün bir daha yüzüm gülmeyecek sanıyordum, ***o gün senin sırtın dikendi, o gün ben en umulmaz ağrıları tek başıma sırtlanırken yine orada, çaresizce kirpi gibi bir adam seviyordum.***

Seni seviyordum.

Su kuyuları bile kurudu, gözlerimi kurutamadım.
Bir adam sevdim,
bir daha toparlanamadım.

İstanbul'da bir sokağa adını vermişler,
bacaklarım kopsaydı,
kopsaydı da geçmeseydim oradan.

İzmir'de kokunu aldım,
Kordon'da kendimi denize bıraksaydım,
bıraksaydım da patlasaydı ciğerlerim,
çıksaydı kokun oradan.

Elimde kendimden parçalarla yamaladığım
sökülmüş bir ruhun elini tutup,
onu sana getirmiştim.

Küçük kar tanesi yuvarlandı, etrafa çarptı
ve çok yara aldı ama bu onu durdurmadı.
Kar tanesi acıyı kabul etti, ta ki bir çığ olana kadar.

Ellerin ve odamdaki yangın,

Bin yabancının içinde bile seni ayırt edebileceğim ellerinin başıma yıkıldığı bir odada yine sana rastladım. Odadaki bütün camı çerçeveyi indirdim, çok ağladım, sonra sustum, yatağın üzerine oturup ellerini düşündüm. Geceler, kaygısız bir piç gibi yapıştı yakama, güneş artık kuyunun içinde sönmüş bir cesetti, pencereden içeri girip bir daha hiç doğmadı odama. Senin taşlı yolların vardı, benim ellerimde ellerin yoktu ve seni son kez seveceğimden korktuğum için gözüme hiç uyku girmiyordu. Aynalar bana ismimi söyledi, yüzüm benim yüzüm değil gibiydi ama oradaydım ve bir fil içime oturmuş, hortumunu kalbime sarıp sarıp sıkıyor, içeride olduğunu bildiği seni öldürme arzusuyla hortumunu hiç gevşetmiyordu. Seni bin yabancının içinde bulabilecekken ben, bu odanın içinde kaybettim. Çekmeceleri aradım, dağıttım yatağı, yastıkları kılıflarından bir bebeği annesinin karnından ayıran doktor gibi ayırdım, dolapların içine saklanmışsındır diyerek ağlayarak kıyafetlerimi yerlere döküp, bomboş dolabın içinde seni aradım. Fil

içerideydi. İçimdeydi ve odamdaydı. Ortalığı dağıtışımı hortumunu belime sararak izledi. Bazen beni tutup sıktı, odanın içinden çıkarmak ister gibi oradan uzaklaştırdı ama kasımpatılar beni içeri çağırdılar. Yokluğun ciğerimin içinden iğnenin deliğinden geçen ip gibi geçti ama ciğerimin içinden geçen ip değildi. Ellerini çok aradım. Odanın içinde oturdum, başıma yıkıldıktan sonra düştüğü yerde parçalanmış mıdır korkusuyla sırtımı duvara bastırıp, yerde her şeyini kaybetmiş bir kadın gibi ağladım. Senin bana bıraktığın aşk, içimde kalabalıklaşan, üreyerek soyunu sopunu kökenini bana bırakan bir aile gibi çöreklendi göğsüme. O aşk, beni yurdu bildi. Sürekli kaynayan çaydanlığın içine ellerimi soktum, içim kadar yanmadı ve ellerim suyun içindeyken hep şu sözün kafamda yankılandı: "Ellerimi yaktın sen benim." Ellerim yanarken hep gülümsedim. İçeride bir kalabalık, dışarıda bir yalnızlık, çaydanlık kaynadıkça yüzeyinden aktı gözyaşı gibi su damlaları, ben gözlerimden çaydanlığın üzerinde kayan damlalara eşlik eden yaşlarla, hem gülümsedim hem düşündüm. Ellerini tıpkı böyle yakmışsam, bir damla sıcak su dökmeden ya da tutup bir ateşin içine basmadan... Sen benim gibi acımış olabilir misin ki? Ellerin başıma yıkıldı. Baktım, yanık izi yoktu. Bin kişinin içinde bulurdum ya hani, baş başa olduğumuz şu odada kaybettim seni.

Soluk soluğa unutacağım seni, soranlara çok koştum, çok yoruldum diyeceğim. Bir yatağın üzerinde otururken ve gözlerim duvardayken, seni son kez sevdiğimi bile bilmediğim bir gece, soluk soluğa, sanki hiç olmamışsın gibi, içimden dışarı salıp, kaybolman için sokağa bırakacağım seni. Yol bilmezsin, iz bilmezsin. Annesini kaybetmiş bir çocuk gibi, karanlıkta ağlayarak yürürken, annenin adını değil benim adımı söyleyecek, hiç unutamayacaksın beni.

Kırgınlığın sesi,

Bir insana kırılmak, tüm dinlerden daha eskidir. Kalbinin sesi bölerken geceyi, yastık sana cehennem, yatak azap olur. ***İçinde yumruk gibi tuttuğun derdinle, yumruk kadar kalbini aynı yere koyarsan; kazanan dert, ağrıyan kalbin olur.*** Savaş alanında yere serilmiş bir asker gibi, emir komutası sendeyken, senin önünde, senin yüzünden yenilmiş kalbini dinlersin. ***Kalp en çok, derdi göğsün içine koyup, kendini yere serdiren sahibine darılır.*** Kalbimi yere serdirdin bana. Üzerini varlığınla örtüp, üşümesin diye kafamın içindeki fırtınayı susturduğum kalbimi, yokluğunla üşüttün. Yaptıklarınla yere serdin beni.

Yapmadıklarınla ezip geçtin beni.

Mutlu musun bilmiyorum ama gülümsediğini görsem, sırtımda bir bıçak varken gülümserim.

Yere serdik; ben kalbimi, sen beni.

Çok kanlı kaybettim seni.

Ve sen, daha dinlerin olmadığı bir dünyaya tutunmuş o duyguyu; dilimde sana birikmiş duaları yok sayarak bana bırakıp, inanır mısın bilmem ama çok kırdın beni.

Ben bu kırgınlığı sana anlatamam ama ellerin bir defa ellerime uzansa, ellerin bile anlar, ellerin bile kırgınlığıma ağlar.

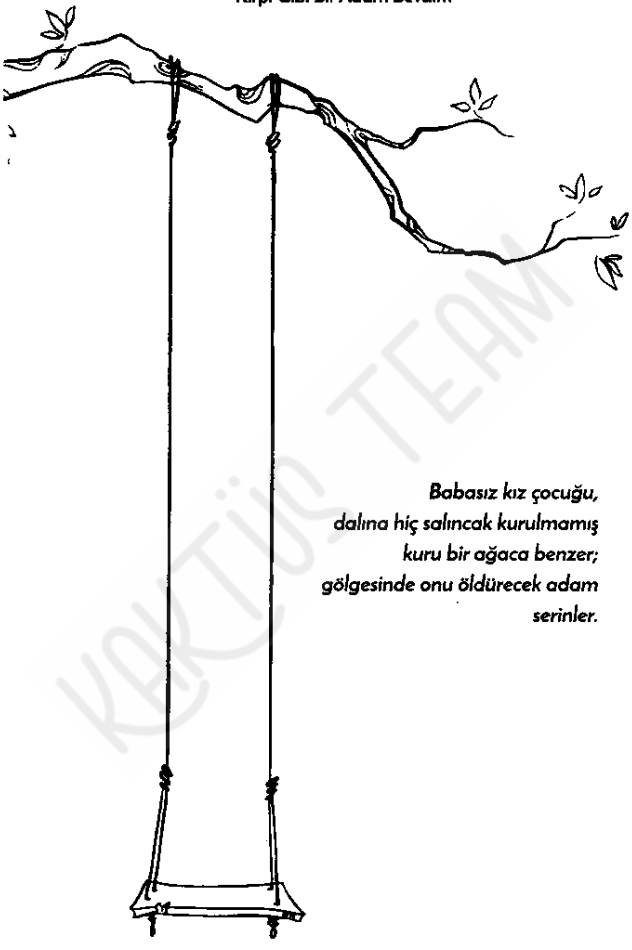
O gece şafağı doğurdun, sabahı büyüttün, gelmedi.
O gece çok bekledin.
O gece hiç gelmedi.

Zaten beklemek çürütmez mi insanı?

Dal değilsin, yine de onun rüzgârında en çok sen kopmadın, kırılmadın mı? Ne kadar sustuysan, aslında susmak istediğin için değil, gideceğini bildiğin için, onu kırmamak, onu üzmemek, kalbin ağrılar içinde yalpalarken onun başını ağrıtmamak için susmadın mı?

Şimdi beklemek yangın yeri, biliyorum ama sen onu sevdiğin gün zaten kendini cayır cayır yanan o ateşe atıp, onu sevdiğin her gün daha fazla yanmadın mı?

O gece sizin evde, senin odanda bir cinayet işlendi. O mesajı içinde taşıyan telefon bir bomba oldu göğsünde patladı. O gece katil orada değildi ama yine de seni öldürmedi mi?

Babasız kız çocuğu,
dalına hiç salıncak kurulmamış
kuru bir ağaca benzer;
gölgesinde onu öldürecek adam
serinler.

KIRTÜS TEAM

Bir anı, bir ah,

"Musa abinin kızı evden kaçmış, duydun mu?" diye sordun bağlamasının kopmuş teline çatık kaşlarla bakarken. Ah o bağlaman... İki dudağının arasında tuttuğun izmariti izledim uzun uzun. Cevap vermediğimi fark edince kafanı kaldırıp çatık kaşlarla baktın bana.

Çatma kaşını, canım.

"Yok," dedim ojemi işaret parmağıma taşıra taşıra sürerken. "Ne bileyim ben? Bir iki defa pazarda karşılaştık, bir de sabahları el sallardı bana. Neden sallıyorsa... Deli mi ne?"

Sigarasını parmaklarının arasına aldın. "Herkese gülümsediğinden el sallıyordur sana."

"Senden başkasına güldüm mü?" Ojeyi taşırarak sürerken ona şaşkınca baktım.

"Yavrum," dedin gülerek. "Sen sokak kedisine bile gülümser, selam verirsin."

"Sokak kedileri başka, insanlar başka..."

"Bana da gülümsemiştin," dedin kaşlarını kaldırarak.

"Sen başkasın," diye homurdanıp gözlerimi ojeli parmaklarıma indirdim. "En başka."

Başkaydın, canım. Bugün Musa amcayı gördüm pazarda. Torunu kucağındaydı. Affetmiş kızını. Torununu kucaklamış geziyordu. Seni sordu bana.

Doğum günümden birkaç gün önce, gittiğin o gece döktüğüm gözyaşlarını, attığım çığlıkları balkonda dudaklarının arasında elleriyle sardığı tütünü içerken dinlediğini hatırlamış olacak ki, birden sustu.

Sustuk birlikte.

Uzun zamandır susmuyordum biriyle birlikte.

Sonra torunu ağlamaya başlayınca bozuldu zaten o suskunluk. Meyve halinin ortasındaki yol ayrımından ayrıldık. Gördüm, elinin tersiyle gözlerini silip çocuğu susturmaya çalışıyordu.

Musa amca zaten kızı evden kaçtığında da gizli gizli ağlardı pencere kenarlarında.

Balık burcu, ondan...

Bir anı, bin ah.

"Dayım yengemi çok sevmiş, biliyor musun?" diye sordum elimdeki romanın sayfasını yavaşça çevirirken. Derbi maçının tekrarını izliyordun internetten.

"Bu nereden çıktı şimdi, Çirkin?" diye sordun. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Kitabı kenara bırakıp masanın ucuna koyduğum törpüye uzandım. Tırnaklarımın yediğim kenarlarını düzeltirken, "Anlatasım geldi," diye mırıldandım.

Güldün. Bilgisayarın kapağını sertçe kapatıp bilgisayarı masanın üzerine bıraktın. Yatakta dizlerinin üzerine basıp bana doğru yaklaştın, yanıma oturup beni kollarının arasına aldın.

"İyi de onlar ayrılmamış mıydı?" diye sordun.

"Bu yüzden çok sevmiş, dedim zaten." Gözlerimi çevirip senin yangın yeri gözlerine baktım. "Eğer kavuşmuş olsalar neden onları anlatmaya o soruyla başlayayım?"

"Ne?"

Yaklaşıp tekrar fısıldadım: "Dayım yengemi çok sevmiş, biliyor musun?"

O gece uzun uzun anlattım sana onların aşkını. Gözlerinde ilk defa gördüğüm o düş kırıklığıyla dinledin beni. Benden daha çok üzüldün ayrılıklarına. Belki de dayım ve yengemden bile çok üzüldün.

Yok be, kimse dayım kadar üzülemez bu ayrılığa.

Hem biliyor musun, ben de yeni öğrendim. Yengem hâlâ dayımın fotoğraflarını saklıyor, arada izleyerek ağlıyormuş.

Dayım da kolunda onun isminin yazılı olduğu dövmeyi sildirmedi zaten.

Ama isminin yazılı olduğu yere hâlâ yara bandı yapıştırıyor.

Peki sen canım, sen? O köpeğin başını okşarken gizlice çektiğin fotoğrafımın dövmesini yaptırmıştın ya hani koluna...

Duruyor mu hâlâ? Benim gözlerimde senin bir dövmen var, öyle bir dövme ki bu, gözlerime bakan her adamı hâlâ dövüyor.

O gece gitmek istediğini hissettin.
Herhangi bir yere.
Aslında tek bir yere.
O gece tüm biletler yandı.
Tüm otobüsler durdu.
Tüm tekerlekler patladı.
Tüm mazotlar bitti.
O gece ayakların koptu,
ellerin zaten uzun zamandır yerlerinde yoktu.
O gece gidemeyeceğini biliyordun.
O gece göğsünün valizleri açıldı.
O gece küle döndün.
O gece hâlâ nefes alıyordun
ama aslında artık ölüydün.

Ben öyle bir geceden yazıyorum, hâlâ yaşıyorum, önümde defalarca kez boşaltılmış ardından yeniden toplanmış bir valizle hâlâ gitmek istiyorum.

Kıvrımlı kirpiklerine çaresizlik bulaşmış,
gözlerinde iltihap kapmış bir çocuk yarası.

KAHTÜŞ TEAM

Ben senin kışına öyle çok alışmıştım ki,
beni başkalarının yazları öldürürdü.

Kanser gibi dağınık,

Taş bastım ben bağrıma. Taş gibi bir ağrı bastım. Büyürken sobanın sıcağından parmak uçlarını sakınmayı öğrenen o çocuk gibi, yanmış olmama rağmen onu severken bir türlü büyüyemedim, kendimi sakınmayı öğrenemedim. Tutku, şefkat, teslimiyet, acı. Boyunlarını kesmek istedim o piçlerin. İçime ağrı taşıdıklarından habersiz gebe kaldığımda hepsine, *rahmim keşke kanserleri olsaydı*, dedim. Mevsim değişikliğinde yakalanılmış bir grip gibi bağışıklık sistemime darbe üzerine darbe yaparken, ciğerlerimden onu tıpkı boğuk bir öksürüğün içine saklanan balgam gibi çıkarıp atmak istedim.

Birini geberir gibi sevmenin ağrısını yüreğimde, dünyanın ne mal olduğunu anne karnında anlayıp düşmek için kendini kordondan aşağı bırakan bebeğin rahme düşürdüğü ağrı gibi taşıyorum.

Boktan burnunu çıkaramayan bir adamın kalbinde yaşayan her kadın bilir; yılanın zehri, akrebi görene kadardır.

Dağınığım yani canım, anlıyor musun? ***Uzun zaman sonra tekrar eve gelmişsin, evi dağınık unuttuğunu eve girdiğin an anlamışsın gibi dağınığım.*** Yorgunum da üstelik. Ne elimi kaldıracak halim var ne de girip yaşayabilirim o dağınıklığın içinde. ***Çöküp kapının eşiğine, ağlamak istiyorum.***

Kirpi ağlamak istiyorum, bize ne yaptın?

Yüz kapı çarptım çıkıp giderken senin içinden.

Yüzü de benim yüreğimin üzerine kapandı.

Yüzünün de arasında sıkıştım.

"Kendine mutlu bir insan diyebilir misin?" diye sor bana, derim, senin önünde sana ağlarken gülümseyerek söylerim bunu. Az yapmadım, biliyorsun. Mutluyum derim, bilirsin, mutluyum demek mutlu olmaya yetmiyor.

Döndüğümde o evi dağınık bulacağımdan bihaberdim ama giderken dağıtan yine bendim. Kapının eşiğinde dağınıklığı izleyerek ağlamak yerine, o dağınıklığın içine girdim. ***O dağınıklık yüzünden bazen bıraktığını koyduğun yerde bulamazsın ama evin içinde olduğunu bilirsin.*** Ben eve döndüğümde, seni bıraktığım yerde bulamadım, Kirpi. Evde de değildin.

Ben şimdi içinde senin olmadığın hangi eve sığabilirim ki?

Dağıldım bir ev gibi, artık toparlanamam da, parçalarım dağıldı bambaşka sokaklara.

Bir anı, bir ölüm,

"Çocuk gibi gülüyorsun."

Dudaklarımdaki tebessüm, sabahı çağıran şafak gibi yüzümü ağarttığında büyük parmakların yanaklarımda geziniyordu. Kucağımdaki yavru kedinin başını okşarken yeşil gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Öyle bir an gelirdi ki, bütün kelimeler valizlerini alır, dili terk ederdiler.

"Bu kedinin annesi ve babası olalım mı?" diye sorduğumda yüzünü buruşturdun. Söylemezdin ama aslında severdin hayvanları... Hele kedileri... Hele beni...Garip lakaplar takardın onlara. Kovar gibi yapardı ama onlar için her zaman kapının önüne koyacak bir kap suyun, bir kap yemeğin vardı.

"Uğraştırma beni şu itle. Senden başka kediyle uğraşamam ben. Hem apartman yöneticisinin nasıl bir pezevenk olduğunu bilmiyor musun? Bu iti kapı dışarı eder, yanında promosyon olarak ikimizi de sokağa atar. Kalırız damsız."

Yavru kedinin patilerini kaldırıp ona gösterdim. Uzun uzun gülüşümü, sonra da küçücük patileri izledi. "Tamam ulan," dedi. "Gülme pişmiş kelle gibi. Olsun bizim."

"Canımsın, biliyor musun?"

"Herhâlde, enayi." Gülerek köpeğin başını okşadı. Sonra bana baktı. "Ölürsem, Çirkin, ya gülüşün yüzünden ya da... Yine bir şekilde senin yüzünden."

O geceden sonra ben bir sigara yaktım, diğerini söndürmeden. Hep böyle sürdü bu. Biri sönmeden diğeri yandı, dumanları karıştı havaya, bir değil bin zehirlendim.

Çok öldüm ben kimselere söylemeden.

Bileklerime balık resimleri çizdim, kanımda boğuldu, öldü balıklar. Kasımpatıları sulamadım, kurudular. Eğildim, ocağın ateşinde yaktım sigaramı, saçlarımın uçları hep o ateşte yandı.

Öldüm öldüm dirildim.

Sezen Aksu söyledi, ben dinledim.

Müslüm Gürses'in elinde bir bıçak vardı, Yıldız Tilbe odaya hep avucunda yanan bir mumla girerdi.

Yıldızlar susardı.

Benim içim çok yanardı.

İnsanlar neden ağladığımı sorgular diye, gittim tanımadığım bir adamın cenazesinde ağladım. Çok ağladım, çok bağırdım, iki cenaze var sandılar, ölüyorum sandılar, tutamadılar. Bir kere yutkundum, dokuz kere kustum, yirmi altı kere alnımı yere vurdum. ***Bir yutkunuşa binlerce ölüm sığdırdım.*** Damarlarımdan kan akıttım, kanserler bıraktım ciğerimden, böbreklerimden kumlar serptim, yüzüm yandı, ben o yaraları ellerimle daha altları kanlıyken soydum. Ailesi bile gitti el adamının mezarının önünden, gece yarısı durdum, yüzünü bile bilmediğim bir adamın mezarının önünde ben çok ağladım.

O geceden sonra hep bekledim.

O gece içimde bir ateş yandı, o geceden beri cehennem böyle yanmıyor.

Ben yanıyorum, cehennem de yanıyor ama Allah biliyor ya, cehennem bile böyle yanamıyor.

Ben annemin yıllar önce onu terk etmiş,
sonra da kanserden ölmüş babamı hâlâ sevdiği gibi
seni çok, seni tek, seni ölesiye, seni hâlâ...

KAKTÜS TEAM

Yirmi altı odalı bir hastane, bir de kasımpatıların küstüğü nilüferler,

Dudaklarından dudaklarıma beş yüz yirmi altı yalan dökülse, beş yüz yirmi beşini benim için söyledin. Limon çiçeklerinin kokusunu çok severdin ve benim için kasımpatı almayı öğrendiğin gün, bir çiçekçiyle tartışıp karakolluk olduğun gündü. Ellerimde senin için avladığım kuşların kanatlarıyla sana geldiğimde, kalbim damarlarını ayırmış, nihayet doğuma başlamıştı ve balıklar nefeslerini suyun içinde kaybederken kalbimin rahminden kanlar içinde bir kirpinin göbek bağı damarlarımla göğsüme bağlanmıştı.

Kalbim yirmi altı odalı bir hastaneydi. Bazı odalarında çocuklar, bazı odalarında yaşlılar, bazı odalarında kadınlar, bazı odalarında adamlar ve bazı odalarında canavarlar yatardı. Ellerinde kasımpatılarla her odaya uğrar, her birinde beni arardın. Ben sessizce seni izlerdim ve kışın ortasında gökyüzünden güneşin teninden kopan et parçaları yağardı. Canavarların karnı doyar, bir bebek annesinin karnından sezaryenle doğardı. Soğuk silahını şakağıma dayardı, avucumda ezdiğim karanfillerle sokağına girerdim ve üç yüz yirmi altı günün üç yüz yirmi beşi boyunca aynı köşe başında karşılaşırdık.

Dal, koskoca ağaca bir yalan söylerdi.

Koskoca ağaç, bir dalın yalanı uğruna yapraklarını dökerdi.

Yağmurun altında bir şemsiye açardım, şemsiyenin içinden seller başıma akardı.

Bir kirpinin sırtından yirmi altı diken çalar, o dikenlerle bileklerime adını yazardım.

Bir de kasımpatılar, toprağın içinden başlarını sen onlara dokun diye çıkarırlardı.

Ne kadar seviyorsan limon çiçeğinin kokusunu, o kadar aşıktın suda yüzen nilüfere.

Boynumda bir kumrunun boynunu saran siyah kolyesi gibi isminin baş harfini taşıyan kolyeyle dolanırdım.

İnanır mısın, herkes bizi çok kıskanırdı.

Bir kadının sırtını yaslayacak kadar
güvendiği o dağ olup sonra da o dağa
karlar yağdırdıktan sonra,
onu çok sevmişsin
ya da hiç sevmemiştin ne fayda?

Beklemek ve kaybetmek sanatı;

Körebe oynarken gözleri bağlanmış bir çocuğun etrafına çarpa çarpa ilerlediği, bundan eğlendiği gibi seni sevdiğim o kış gecesini hatırlıyorum; gözlerim bağlı, duvarlarına çarpıp durmaktan kan revan içinde, bunu oyun sanan bir çocuk gibi mutluydum. Kimin sana kan kusturup, onu suçlamamak adına ellerin titreye titreye bardağa kızılcık şerbeti doldurduğun geceyi unutamazsın. Ağzındaki kan bardağı doldurur, kızılcık şerbeti bir gün kaybetmeyi öğrenir, o gün büyür, o gün yaşlanır, bir gün şarap olur. ***Kendi kanında boğulmayı öğrendiğin gün, kuşlar kadar özgürsündür ve her kuşa en az bir avcı bir gün namlusunu doğrultur.***

Büyürsün, büyümenin kanser olduğu bir dünyada sen kalbinde lösemi bir çocukla, artık o çocuğun annesisindir. Kendi kendinin annesi olmayı öğrendiğin gün, saçları kalbine dökülen lösemi çocuğun öldüğü gündür ve sen artık içinde kırk ateş yanmış, otuz dokuzu sönmüş, kalan bir tanesini ilelebet içinde taşıyacak olan ağrılar içinde bir kadınsındır.

Kaybetmek yalnızca bir insanı uğurlamak değildir, kaybetmek bazen kendi ölümünü dilinin ucunda birikmiş, hiç söylenmemiş, söylenebilecek kadar güçlü olunmayacak kelimelerle beklemektir.

...ve beklemek, kaybetmekten daha büyük bir kanserdir.

Kaybettiğimi anladığımda değil, hâlâ beklediğimi anladığımda yakalandım ben o kansere. Ben anlayana kadar, o çoktan içimde büyümüş, olmuştu dördüncü evre.

Anneciğim sen okşarken saçlarımı,
ben bir adam için yolardım hep onları.

Anne ve fotoğraf, bir de silah,

Bir şeyi daha öğrendim. Annemin gözyaşlarının yanaklarından yuvarlanışını izlediğim gece, ***benim için gerçekten gözyaşı dökebilecek ter varlığın annem olduğunu öğrendim.*** Köze dönmüş yüreğimdeki sancıyı yalnızca annemin görebileceğini, benim için benden çok, sırf ben ağlıyorum diye ağlayabileceğini öğrendim.

İlgisinden mahrum olmakla yakındığım o kadının, aslında hayatının merkezi olduğumu, ben gözyaşlarım gözlerimi kör edecekmiş gibi akarken ve annemin dizlerine alnımı koyup hıçkırarak ağlarken, annemin benden daha çok ağladığı gece öğrendim.

Annem yıkılmış, devrilmiş, çığın altında kalmış, çukura düşmüş, boğulmuş bir kadındı.

Çoğu anne çaktırmasa da ya boğuluyordur ya yanıyordur ya da kuyunun dibinden yukarıyı izlerken siz kuyunun dibinde olduğunu anlamayasınız diye size gülümsüyordur zaten.

Babanın gölgesinin bile içeri girmediği, ismini var eden kelimelerin bile evin içine düşmediği bir evde, bir kadınla yapayalnız büyüdüm. Mutfağa girer hıçkıra hıçkıra ağlar, sonra da ağladığı mutfakta benim için yemek yapardı. Annem ne kadar ağlarsa

ağlasın, o sofra kurulur, o yemek yenir, o gece en sevdiğimiz dizi izlenirdi.

Annemin dizine alnımı bastırıp ağladığım o gece annem mutfakta ağladı ama yemek pişirmedi. Masa oradaydı ama sofra kurulmadı. Yemek yenmedi. Televizyonda en sevdiği dizi oynuyordu, dizi izlenmedi.

O gece öğrendim.

Annemin hayatının merkezi bendim.

Çünkü o ağlarken benim için yerine getirdiği tüm görevleri, ben ağlarken bir köşeye itip benimle ağladı. Sanki ilk kez kendisi için ağlıyormuş gibi ağladı.

Sanki ilk kez, canı bu kadar çok yanıyormuş gibi ağladı.

Oysa o, benim aksime, sevdiği adamı yıllar önce zaten kaybetmiş, yine de o akşam yemek pişirmişti.

Şimdi git. Annene sarıl.
Yok mu?
Özür dilerim.
Silaha sarıl.
Pardon, fotoğrafına demek istemiştim.
Artık ikimiz de öğrendik bence,
fotoğraflar en büyük silahtır bizim içimizde.

Yokluğunda annemin saçları gibi döküldü yapraklar,
Yokluğunda yaprakları toplayıp, avuçlarımla ezdim.
Sonra başımın üzerine intihar haleleri yerleştirdim.
Yokluğunda bir kimliğim vardı,
ben artık senin gölgenin intihar meleğiydim.
Kendimi asmak istediğim halatlardan
başıma dikeceğim haleleri yaparken,
Ve akarken gözyaşlarım göğüslerime,
bir zamanlar dokunduğun kurumuş kasıklarıma,
Bileklerime bir meleğin tenini var eden
nur gibi parıltılar ekledim antidepresanlardan.
Uyku ilaçları döktüm saçlarımın arasına,
hepsi inciye benzedi, ben bir melek oldum yokluğunda.
Avuçlarımda uykular gibi intiharlar dağıttım
olmadığın odalara.
Öldürdüm fotoğrafları,
Öldürdüm parfümünün sindiği yastık kılıflarını,
Öldürdüm kahkahalarımızı apartman boşluğunda.
Çok ağladım, inanır mısın, çok darıldım Tanrı'ya.
Saçlarımdan uyku ilaçları döküldü,
parlarken tenimde antidepresanlar,
Ben yine gizli gizli bu gece birinin zihnine girip,
İntiharı meşrulaştıran fahişe bir şeytan gibi,
Melek kılığında,
Kalkıp kendini öldürmesini söyledim ona.

Gerçeğin kamburu yalan,
benim kamburum sensin.

KAKTÜS TEAM

Yürek, kullanmayı bilmeyenin yangını olur.

Gitmek istiyordu, alıp başını çok uzaklara gitmek...

Çünkü kaybetmek, her defasında kaybeden bir insanın karşısında yenilgiye uğramak kadar kötüydü.

O kaybetmişti.

Kendisi gibi binlercesini tanıyordu. Sokakta omuzları birbirine çarpıyor, belki de aynı kaldırımda yürüyüp birbirlerinden uzaklaşırken göğüslerinin içinde aynı ateşi taşıyorlardı. Bir gün yeniden bir adamı sevme düşüncesi, darağacında ayağından iskemle kaymışken kapıdan kaybettiği o adamın tekrar içeri girmesi kadar saçma geliyordu.

Öyle bir şey olmayacaktı.

Köz olmuş bir kadının yüreğinde
kimse yeniden yangın çıkaramaz.
Çıkarırsa da yalnızca kendisi yanar.

Kendim şu an hayatta mıyım, yaşıyor muyum emin değilim ama onun içimde öldüğünü iliklerime kadar hissettim. *Onun gözlerinin içine bakarken hissettiğim duyguları bir daha yaşayamayacağım* isimli tokat yüzüme çok sert çarptı. Rakı bardaklarının üzerine resimler çizdiğini hatırladım. Bana bunu hatırlatan avucumun içinde duran rakı bardağı, bardağın üzerine çizilmiş nilüfer çiçeği oldu.

Beş yüz elli altı kilometre mi koştum, bu ne yorgunluk?

Övün biraz kendinle, en son ne zaman kaybettin? Kaybettiklerinle övün. Aynanın önüne geçip neleri kaybettiğini kendine itiraf edebilecek misin? Kediler bile birbirlerini sevdiklerini belli etmek için birbirlerine sürtünür, sen ne zaman başını birinin *omzuna, acaba sırtımın hangi köşesine bir bıçak sokacak,* düşüncesi olmadan yasladın? Ben şimdi elimdeki bardağa bakarken ve tüm nilüfer çiçeklerinin soyu benim için bu bardağın içinde tükenirken kendime bu soruyu soruyorum. Sanmışsın ki sen yaşadığın her şeyi hak ettin. Hayır etmedin. Sadece bir düşün. ***En son ne zaman kaybettin?***

Neyi kaybettin?

Bir tokayı, bir yüzüğü, telefon kılıfını, güneş gözlüğünü, evin anahtarlarını değil, söylesene sen en son ne zaman bir insanı kaybettin?

Övün şimdi kendinle.

Sen de birini kaybettin.

Hayır, ***yaşadığın hiçbir şeyi hak etmedin.*** Sadece gerçekten diyorum, nilüferlerin soyunun tükenmesi değil konumuz, senin kayıpların. Kaybettiğin kişiyi neden kaybettin? Nefes alıyor mu? Gir zihnine, iyi düşün. Hâlâ yaşıyor mu? Ona ne yaptın? Bir kez olsun aynaya bakarken göreceğin insandan korkma, aynanın karşısına geç ve bunu kendi yüzüne oku.

Aldattıysan, aldattım, de.

Yalan söyledim, de.

Söyle.

Senin vicdanının üzerinde içi bozuk para dolu bir sandık gibi ağırlık yapan o duygu artık seni terk etmek istemiyor mu?

En son ne zaman bir kedinin diğer kediye sürtündüğü gibi güvenle, sırtına girecek bıçağın korkusuna kapılmadan birinin omzuna başını yasladın, düşün.

En son ne zaman annene sarıldın, düşün.

En son ne zaman, bir silahı anıymış gibi kalbinin üzerine yaslayıp ağladın, düşün. O fotoğrafı, seni öldürecek kadar güçlü ve tehlikeli olan o silahı düşün.

Onu bağışla.

Kendini bağışla.

Sizi bağışla.

Çünkü biliyor musun, ***ölüm çok büyük bir şey ama toprak beş para etmiyor.***

Ben de avucumda babamın mezarından çaldığım toprağı, elimde tuttuğum rakı bardağına doldurup, babamdan sonra güvenebildiğim tek adamın aldığı nilüferi içine gömdüğüm zaman anladım. Onu da babam gibi gömdüğüm, birini toprağa, diğerini yüreğime sakladığım gün öğrendim. *Şimdi birini asla göremeyeceğim, diğerini bir daha hiç sevemeyeceğim.*

Bari sen sizi bağışla.

Biraz da bu yüzdendir sana ellerimin küskünlüğü.

Bir zamanlar, o gece seni son kez sevmemişken ben,

Yaralarıma o kadar çok dokunmuştun ki, varlığının gölgesi bir ağaç gibi varlığıma meyve durduğunda, ben senin bana emanet ettiğin hislerin kaşığında boğulmuştum.

Düşünmüştüm, mümkün müydü böyle bir his yerde veyahut gökte?

Cehennemden mi gelmiştin yoksa cennet miydi evin?

Annem elma soyardı, ben bıçağın elmanın kırmızı paltosunu azgın bir adamın parmakları genç bir kızın bedeninde dolaşır gibi soyuşunu izlerdim.

Göğsüme beton gibi çökmüş bir hisle, ben telefonuma senden düşecek tek bir bildirimi beklerdim.

Ben senin mesajları ezberlerken, yaşıtlarım sıralarda dirsek çürütür, ben bir yürek çürütürdüm telefonun başında.

Binnur Şafak Nigiz

Annem elma soyardı, elmayı yüreğime benzetirdim.

Eline o bıçağı ben verdiğim için sesim bu kadar kısık sana. Sen benim yüreğimi soy, derisini bir köşeye at, içine gir, orada büyü, orada at, orada çarp, orada hızlan, orada dur diye doğurmuştu sanki annem beni. O yüzden sesim bile çıkmıyor bu ağrıya.

Annem gözlerimin içine bakar, bir süredir kızını değil, seni görürdü.

Gözlerime çizdiğim bir resim gibiydin, kimliğindi giyindiğim ifadelerim. Annem elmayı dilimler, bıçağı elmanın parçasına saplar, bıçağın ucunda bana uzatırdı. Telefon ne zaman titrese, o bıçağın ucundaki elma parçasına uzanan elimi bıçağa saplardım.

Annem ağlardı.

Bıçak ağlardı.

Ben ağlardım.

Sonunda o mesaj gelirdi. Mesaja dizdiğin kelimeler yüzünden sana gocunur, ben elim kan içinde, elimdeki kana değil, yine sana ağlardım.

Çünkü canım, biliyor musun?
Bana bir araba çarpsa, savrulsam otoban boyu,
başıma toplanacak olan kalabalığa değil, sana bakarım.
Biliyorum ki son nefesimi vereceğim birazdan,
korku yüreğime inan uğramaz, canım,
ben yine sana bakarım.

Gökten yıldızı koparamadığın gibi,
kalbinden de onu koparıp atamıyorsun.

KAKTÜS TEAM

Kalbimin üstü yastığın,
damarlarımın içinde yaşayan
nabzım uykun olsun.

KAKTÜS TEAM

Yaralı adamlar ve kedi kılığına girmiş kirpiler,

Yaralı adamları severken üç şeyi hesaba katın.
Kolay iyileşmezler,
Hemen kabullenmezler,
Bir gün çekip gidebilirler.

Onlar sokak kedisi gibidir. Sevginiz için gelir kapınıza. Süt verdiniz, biraz da başını okşadınız diye kapınıza yalnızca acıkınca miyavlayarak gelen kediler gibi... Karnını doyurursunuz, biraz sevdirirler, sonra giderler. Sokaklardır bu kedilerin evleri. Bu adamlar da böyledir işte. Sevildiklerine inandıklarında bunu görmek isterler, gösterirsiniz, sonra sizi severler, sonra da giderler. Çünkü en hakiki, en güvenilir yere gitmek isterler. Yani yalnızlığa, yeniden kaybolmaya, çünkü söyleyemeseler de yalnızlıktır onların ini.

Üniversite birinci sınıftayken, yani ilk senemde, onu tanıdığım şehre bir saat uzaklıkta bir şehirde kız arkadaşımla yaşıyordum. Bir kedi sahiplenmek istiyorduk fakat sokaklarda yavru yoktu, eniklemiyordu büyük kediler. Bulduklarımız genelde büyük,

kendini sevdiren ama kucağa gelmeyen kedilerdi. Bir gece ansızın bir tanesi peşime takıldı. Ben gittim, o geldi. Ne zaman durup ona baksam, benim arkamdan gelmiyor gibi yapıyordu ama aslında geliyordu. Eve kadar takip etti beni. Sesimi çıkarmadan yürüdüm. Binaya girdik, onu eve soktum. Başladı evin içinde gezinmeye. Açtı, belliydi. Bir süre sonra evin içinde dolaşıp balkon kapısının önüne gitti. Cam kapıdan dışarıyı izlerken miyavlamaya başladı. Sonra yüzüme baktı, durmadan miyavlıyordu. Kendini sevdirmiyor, sadece gitmek ister gibi dışarıyı izleyerek miyavlıyordu. Sütü içmedi, kendini sevdirmedi, yalnızca sokağı izledi ve miyavladı. Bıraktım onu, gitti. Onu bir daha görmedim.

Oradan biliyorum.

Çünkü o kediyi eve sokmadan önce, o kediye benzeyen bir adamla aynı evde yaşıyordum.

İnanır mısınız bilmem ama anlatsalar, kirpilerin ve kedilerin birbirine bu kadar benzediğine ben de inanmazdım.

Bir zamanlar içim olduğu için,
şimdi içimi deşmek istiyordu.

KAKTÜS TEAM

Sen yakmışsın beni ama
benim ellerimde senin küllerin var.

Sonra ağladığım zaman, senin göğüne fırtına yüklü bulutların dolduğunu hatırladım.

Tenimde bin bir renkte farklı ize, sese, kokuya, anıya, zamana dönüştün.

Sonra bacaklarımızın birbirine dikenli tellerle bağlı olduğunu hatırladım.

Zihnimde bin bir renkte farklı kelimeye, cümleye, sayfalara dönüştün.

Sonra telefonumda sana ait olan ama ne zaman ona baksam beni yakan bir fotoğrafın varlığını hatırladım.

Ruhumda bin bir renkte farklı hisse, korkuya, acıya, mutluluğa, gülümsemeye dönüştüm.

Sonra bir şey oldu, aslında hiç olmadığını hatırladım.

Yapamadım.

Tenimi durduramadım.

Zihnimi susturamadım.

Ruhumu tutamadım.

Seni geri döndüremedim.

Seni son kez sevdiğim geceden önceki gecelerden bir yürek çıkrığı;

Ne zaman gülümsesem, yokluğuna ihanet etmişim gibi yokluğun sızlıyor. Dişimde sık sık dilimle yokladığım bir oyuk, bağrımda soğuk bir nefesi ciğerlerime doldurmuşum gibi içimi yakan bir yangınla ben yine göğsümün beşiğinde senin yokluğunu sallarken buluyorum kendimi. Anneme haksızlık ediyorum, senden sonra elinde bir bıçakla içini oymam için bana gelen adama haksızlık ediyorum, senden sonra bakkal Ramazan abiye, hatıralarımda omzunda torunuyla benden uzaklaşan Musa amcaya haksızlık ediyorum.

O adamı sana anlatamıyorum, çünkü delirdim, kendimle bile anlaşamıyorum.

Sen kapımdan ayrılmadın, evet ama bir adam o kapıdan içeri hiç düşünmeden girmek istedi.

Sen beni bu dünyaya bir ağaç gibi dikip bıraktın, gölgesinde serinlediğin bir ağaçtım ve sen gittikten sonra o ağacın önüne hep birileri geldi. Serinlemesinler diye kendi dallarımı kırdım. *Bir ağaç*

kendi dalını kırabilir mi deme, kırabiliyormuş. Ben de geçenlerde öğrendim. Annemlerin sokağını biliyorsun, büyük çınar ağaçlarının olduğu, koruluğun arasından denizin göründüğü bir sokak... Ne çok severdim orada bisikletin pedallarını sen çeviriyormuşsun gibi hiç yorulmadan kendi kendimi sürmeyi. O ağaçlardan biri yandı. Yan yana olanlar, hani seninle gördüğümüz zaman onları iki sevgiliye benzettiğimi söylemiştim, yine romantik hayaller kuruyorum diye bana gözlerini devirmiştin. İşte o ağaçlardan biri yandı.

Söndürmeye çalıştı itfaiye erleri, yangın büyüyüp yanındaki ağaca sıçramadan söndürdüler ama yanan o ağacı kurtaramadılar. İzlerken pencerenin kenarında ağlıyordum, arada bir neye ağladığımı unutup bir sigara yakıyor, sonra kendimi tekrar ağlarken buluyordum. O gece diğer ağaç ilk defa yalnız kaldı. O gece hiç rüzgâr esmedi, dal bile kıpırdamadı. Sabah kalktım, baktım, tek kalan ağacın tüm dalları yerdeydi.

O dalları kendi kırmadıysa ben de hiçbir şey bilmiyorum.

Seni ve beni, o ikisine çok benzetiyorum.

Gözleri, gecenin içinde yanan
iki kuyruklu yıldız gibiydi ve
gülümsediğinde güneş gökyüzünde doğar,
kuyruklu yıldızlarını ışıklara boğardı.

Biri sana yıldızlar kadar uzak ama ışıltısını görebiliyorsun.

Bana yıldızlar kadar uzak bir adam sevdim.

Sana da oldu mu hiç?

Hani bakarsın, oradadır, elini uzatsan dokunamayacağın uzaklıkta olmasına rağmen gözlerin en net onu görür, ortamdaki sigaranın dumanına ve hatta paçavra dünyanın kirli havasına rağmen kokusunu solursun. İşte o insan, sana yıldızlar kadar uzaktır ama ışıltısını yalnızca sen görürsün.

Onu ilk tanıdığımda, o bana yıldızlar kadar uzaktı ama ışıltısını görebiliyordum.

Bir insanın ışığının sadece sana vurmadığını bilmek, zehir zemberek bir gecede annenizin ve babanızın sizi evde tek başınıza bırakmak suretiyle gece yarısı döneceklerini bildiğiniz bir düğüne gitmeleri ve devamında kesilen elektrikle tir tir titreyerek yorganın altında beklemek gibiydi.

Oysa dışarıda bir gökyüzü var.

Ama biliyorsun, gökyüzünde yanan binlerce yıldızın biri bile, annenin odanın içinde yakacağı bir mum etmeyecek.

O, gökyüzünde izlediğim bir yıldızken, bir gün odamda annemin yaktığı bir mum olmuştu.

Gökyüzünde parlayan bir yıldızı
sevdiğini sandığın o gece,
aslında o adamın cehennemde yanan ateşine
aldanmadın mı?

Seni üç yüz elli altı metre unutamıyorum,

Bir arpa boyu kadar büyümedi unutmak. ***Çernobil'den bir facia olarak değil bir masal olarak bahsedilmeyeceği gibi, sen ve benden asla birlikte bahsetmeyecekler; çünkü ayrılığın kervanını tek başıma sırtlandığım gün anladım ben, bir daha "biz" olmayacak ikimizden.***

Kimsesiz olduğunu büyüdüğü yurtta değil, gelecek için yetiştirildiği okuldaki veli toplantıları yüzünden ağlamaya başladığında anlayan bir çocuğun sırtına batan baza, yere çizdiği anne silueti gibi, sırtını koyup uyuduğu zeminde annesinin olduğunu düşünüp ilk kez ısındığı gibi hayaline sarılıp hâlâ var olduğuna inanmaya çalışıyorum. Karşıdan karşıya geçen bir adama çarpan arabanın onu yol boyunca üç yüz elli altı metre sürükleyip ondan bacaklarını alarak hayattan koparttığı, o adamın bir daha karşıdan karşıya geçecek ayakları olmayacağı gibi ben sana bir türlü gelemiyorum. Ben içimdeki bu imkânsızlığı derisini arkasında bırakıp yeni derisiyle yola devam eden o yılan gibi sıyırıp içimden atamıyorum.

Anlamak diye bir hastalık var, yakalandığım günden beri nefes alamıyorum.

Bir facianın içinden sağ çıkmışım ama kolum bacağım kopmuş, o faciaya ayaklarımı, o faciaya ellerimi vermişim. Ne zaman kolumun bacağımın yerinde olmadığını görsem o faciayı hatırlayacakmışım. ***O zaman senin bir faciadan farkın yok gibi.***

Seni üç yüz elli altı metre sürüklenmiş bir adamın bacaklarını kaybettiği gibi kaybedişimi, hiç unutamıyorum.

Vefa, aşktan daha ağır bir duyguyken, ikisini birbirine karıştırıp yarattığım vazgeçilmezlik iksirini ona içirdim,

Otobüsün ters giden koltuğuna oturan kadınlar bilirler, giderken gözünün arkada kalması duygusunun eyleme dökülmüş en benzer halidir bu. Ne kadar ilerlese de o otobüs, farklı bir sokağa sapana kadar bindiğiniz ilk noktayı görmeye devam edersiniz. Sonra sokaklar değişir, görüş açınız değişir, bakışlarınız değişmez. Bir kadın ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, aslında otobüsün ters giden koltuğunda oturuyormuş gibi, gözleri hep geride bıraktığı yerdedir.

Farkında mısın, bazı hislerin anlamı ne kadar da bulanık.

Ben bu içimdeki hissi ne zaman anlatmaya kalksam, ya dilimin ucunda ağrıyor kelimeler ya da kalemimi kana buluyor yazdığım cümleler. ***Ardında yıkıntı bırakmış bir adamdan bahsedilen o cümledeki yıkıntıyım.*** Yazı olup onun alnına yazılmak istemiştim, yapamadığımı fark edince onu bir kitabın sayfasına yazıp, sayfaya alnımı vurarak unutmayı denedim. Ama yapamadım biliyor musun? Çünkü vefa, aşktan daha büyük bir duyguyken, vefalı bir kadının vefasız bir adamı sevebileceği en büyük aşkla, onu çok sevdim. Vefa, aşktan daha ağır bir duyguyken, ikisini birbirine karıştırıp yarattığım vazgeçilmezlik iksirini kendim içebilecekken, kalktım, ellerimle ona içirdim.

Oysa bir kadının inandığı tek adam olabilirdin.

Sana doğrultulan silaha bakıyorsun,
o silahı tutan eldeki yaraları görmüyorsun.

Çığ, kül, ateş,

İçimdeki ateş sönsün istedim. İçimde, onun kıyameti olma isteği bir körük gibi büyüyordu ve bu, benim ona olan sevgimden daha kuvvetliydi. Ona zarar vermek istedim. Bu düşünce, babamın ölümünü öğrendikten hemen sonra oturup bilgisayar başında donuk gözlerle oyun oynadığım sabahki kadar korkunç bir düşünceydi ve vefa, bazen beni terk eden üçüncü adam gibi kapıyı çarparak içimden çıkıp gidiyordu. Sonra yine aynı döngü. ***Vefa, onun ve babamın aksine isminin anlamını içinde taşıyan bir adamdı,*** kapımı çalıyor, tekrar içime yerleşiyor, ateşe ellerini basarak onu söndürmeye çalışıyordu. Gözlerimde hep neşesiz bir ifade olsa da sahteden gülümsemeler saçarken bu ifadeyi herkes görmez, görenler de anlam veremezdi. Sanırım ***o, gözlerimde o ifadeyi ona gülümsediğim sırada gördüğü ve diğerlerinin aksine buna anlam yüklediği için içimdeki en farklı yerin sahibi olmuştu.*** Bilmiyorum. Gözlerimin ateşe benzediğini, ateş olduğunu, ateşten olduğunu söylerdi.

Bir gün bana, "Seni ilk gördüğümde, gözlerinin bomboş baktığını, çok donuk olduğunu düşünmüştüm," demişti. Sonra eklemişti: "Sonra aslında gözlerinin ateş taşıdığını, aslında ateş olduğunu, ateşten olduğunu fark ettim. ***Senin gözlerinde ateş var.***"

Gözlerimdeki ateş sönsün istedim.

Ona baktığım zamanlar onu yakan gözlerim, onun emanet ettiği yaşlarla yıkandığında, bu yaşlar ateşleri daha da harlayan benzinler olmuştu.

Gözlerimdeki ateşler sönmeden önce, son kez ona bakayım ve onu kül edeyim, sonra tıpkı gözlerim gibi söneyim, küllerim külleriyle buluşsun, birlikte uçup gidelim, yok olalım istedim.

Onu sevdiğim için, içimde hiç bitiremediğim sonsuz bir mücadeleyle yaşıyordum. Düşünceler kafama sığmıyor, yaşanan hiçbir şey mutlu olmama yetmiyordu ve gülerken dişlerimin dökülmesinden korkarak ağzımı avuçlarımın arkasına saklayıp sahte gülücüklerimi insanlardan saklıyordum.

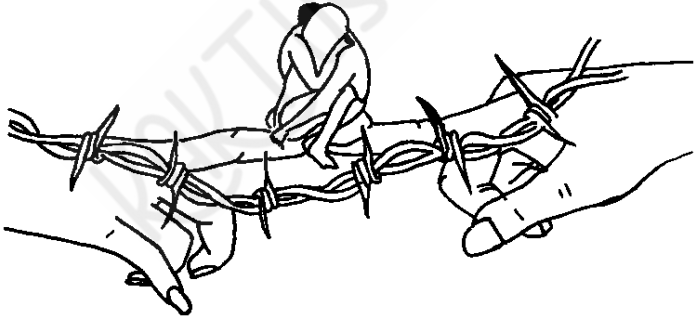
Biliyor musun, bıçak çekmecedeyken ekmeği kesmez. Sen yeter ki eline al onu, senin isteğin doğrultusunda kestiği ekmek ona yetmez, senin arzun olmadan parmaklarını bile biçer. Bazen bıçağı çekmecede bırakmak gerekir, çünkü bıçağı çekmeceden çıkarmak, bir bakıma biraz da kendine saplayacağın anlamına gelir.

O yüzden, içimdeki ateş sönsün istedim. İçimde, onun canını yakma isteği çığ gibi büyüyüp içimde yuvarlandıkça, aslında o çığın altında o değil, ben kalıyordum.

Bir de hâlâ gözlerimdeki ateş sönsün istiyorum.

Bir gün birinin karşıma geçip, hakkımda her şeyi bildiğini söylemesinden ölesiye korkuyorum.

Her gece kıymık gibi içime batıp durma artık,
artık dur, *ne olursun.*

Sen güneşin yüzünü çevirdiği,
sen gecenin yolunu değiştirdiği,
sen eriyen kar, hâlâ yanan korsun.

KAKTÜS TEAM

Ateş ile yaklaşılmaz, sigara içilmez yazan tırı kullanan adamın elindeki sigara gibiyim. Öyle umursamaz ilerliyorum, öyle vazgeçmişim, öyle siktir etmişim her şeyi. Anlıyor musun? Ben seni anlıyorum. Artık kuyunun içinde kafanı kaldırıp güneşi izlemek yetmiyor, güneşi tutup kuyunun içine çekmek, söndürüp öldürmek istiyorsun. Öyle çok yenilmişsin ki, artık yeneceğini bilsen bile zaferi kendin istemiyorsun. ***Şarkılar artık senin için yalnızca şarkı değil.*** Bir şarkı duyuyorsun, eline silah verseler önce o şarkı çalarken etrafında olan insanları tarar, sonra namluyu şarkıya doğrultur, o şarkıya kıyamaz, çevirir kendini vurursun.

Aslında çok sakinsin, ağzını bıçak açmıyor ama ağzını açsan çıt değil, çığlık çıkacak. Çünkü senin sakinliğinin içinde, bir kabir azabı, senin sakinliğinin içinde insanların gürültüsü var. Belki kirpi gibi bir adam senin babandı, belki sen kirpi gibi bir kadın sevdin, belki kirpi sendin ama çok iyi biliyorsun, içindeki o canavar bir gün ağzını açarsa, işte o senin sonun olacak.

Camı çerçeveyi indir ama yüzünü indirme. Bana da biraz akıl ver, tırı şarampole yuvarlayabilirim yoksa.

O canavarı öldürmeye ihtiyacımız var.

Ben sana dikiş atsam yarana değil, kapalı etine atarım. Nasıl iyi edeyim ben seni? Kötü oluruz biz seninle. Kötünün de kötüsü. Gidişat şarampole el ele yuvarlanıp farklı yerlere parçalanmak. Ellerimiz aynı yerde kalır, olsun. Dinle göğsümün yarığı, oku bunları. Daluyku gecelerde ben sana kangren olmuş gözlerimle bakmadım mı? ***Allah'tan korkar gibi korkuyorum göğsümü yaran bu ağrıdan*** ve bu ağrıya senin adından, senin soyadından, senin varlığından bir kimlik verip göğsümün üzerinde yaşatıyorum. Korkumsun benim, korkusuzluğumsun, kül tablamdaki ölü izmaritlerden onuncususun. Dinle göğsümün susmayan, uykularımdan kaldıran, durmadan aralıksız ağlayan çocuğu, oku bunları. Mutfak tezgâhında sapı siyah bir ekmek bıçağı yüzümü ilgiyle izlerken, ben o bıçağı alıp sırf senin için çekmeceye kaldırmadım mı? İyi edemem seni, ben bu baş ağrısı, el titremesi, ben bu göğüs yarığıyla bu gece de uyuyamam.

İkinci kez,

Küçük bir kız çocuğunun güvendiği tek insanın elini sıkıca tuttuğu gibi tutmuştum ellerini.

Sen o elleri parçaladın.

Ben gülleden ağır harflerle, az kırmadım parmaklarımı. Seni bir tren istasyonunda görüp ya da belki bir terminalde... Gecesi kan kusmak istemiyorum. Çıkma karşıma. Ne sen Yusuf'sun ne de ben Züleyha. Nabzımın boşluklarından damarlarıma düşen bir adam tanıdım. Sırtında bir beşik vardı, çocuk yanım orada uyurdu. Belini mi kırdılar, beni o beşikten yere serdin? Biliyor musun sen bir çocuğun kaburgalarını kırdın, içinden çocukluğunu çaldın, bir kadını parçaladın dağıttın, bulutları çok şiddetli ağlattın. Aralık aralansa da o aralıktan tüm aylar el ele verip kaçsa. Ocak sakat kalsa, ayaklarını içeri sokamasa. İlkleridir tüm ayların ocak, benim sonum oldu. Ocağa ellerimi tutup, ellerini yaktığımı söylediğin o gece olduğu gibi parmaklarımı ateşlerde pişirdim. Sonra mühür gibi bastım sana parmak izimi, ondan bir dövme yaptım sana, o parmak izine bak ve beni sakın unutma. Ne sen Yusuf'sun ne de ben Züleyha. Sakın karşıma çıkma.

Çünkü artık büyüyorsun.
İnsan büyüyünce sadece sevişmeyi sever.

KAKTÜS TEAM

Misafir çocuğu ve pamuk şekeri,

İçimde çok tutarsız, teraziyi zedeleyen bir konu var. Bitirmeye, göndermeye, susturmaya çalışıyorum ama beynime galip gelip nasıl etkiliyor tüm organlarımı? Ben anlaşılmak istemiyorum. Ne zaman anlaşılmak istesem, biri Perseus'un Medusa'nın başını kopardığı gibi koparıyor başımı. Yeni yeni düşünceler koyuyor oraya, bambaşka hastalıklar... Biraz da pamuk şeker yerken zihni yoklayan intihar düşüncesinden bahsetmek isterim. Ne sıkıcı duygu, ölümü dilenen bir faninin ölümden korkması. Ben bu dünyaya gelmiş bir misafir çocuğuyum, sofrasına buyur etse de beni, içimdeki açlığı bastırıp başımı iki yana sallar, sofrasına oturmayı utanarak reddederim. Misafir çocukları bilir çünkü, açsan bile başkasının evindeysen toksundur, o ikinci tabağı çok istesen de annenle göz göze gelirsin ve dilin düğüm olur. Misafir çocuğuysan hep tok olmak zorundasın. Çünkü dünya, misafir gittiğin evdeki insan gibi, verdiğinin arkasından çok konuşur.

Terzi kendi söküğünü dikemezmiş ama başkalarının getirdiği kumaşlardan çok güzel elbiseler yaparmış ya hani, benimkisi o misal.

KAKTÜS TEAM

Benim olduğum yer dünyanın durduğu,
senin olduğu yer
dünyanın dönmeye başladığı yer.

Sürekli gözyaşı,

Bir cehennemken uyku, gözlerimin altına gömülmüş koyu cesetleri izliyordun. Ve gözyaşlarımı...

"Benim hayatından çıkmamın yararı olmadı mı hiç?" diye sordun, sert sesin bir bana yumuşuyordu ama ben öyle çok ağlıyordum ki, gözyaşlarım sele karıştığı için senin güzel yüzünde hangi ifade ölümün eşiğindeydi göremiyordum.

"Hayır, olmadı," dedim hıçkırıklarımın arasından.

Beni bu kadar sevdiğini hissettirirken, biz olduğumuzda kalbini göğsünün içine gömüp susturuyor musun da bu kadar acımasız bir insana dönüşüyorsun anlamıyorum.

"Bana bak!" diye bağırdın, yüreğim yerinden hopladı. "Ağlayan gözlerini sikerim. Bunu yapma. Ben senin gözlerine güzel derken, bundan bahsetmiyordum."

Burnumu çekerken sana baktım, sırtımı soğuk duvara yaslamış, diz çöktüğüm yerde bacaklarıma sarılarak ağlamaya devam ediyordum.

"Neyden bahsetmiyordun?"

"Sürekli gözyaşı," dedin ters bir sesle.

Sürekli gözyaşı. *Sürekli gözyaşı?* Ben mi ağlatıyorum ulan kendimi sana?

En çok sana edebileceğim kötülükten korktum, sonra anladım ki benim yüreğim bir tek sana kötülük etmeyi bilmiyor. Zülfü Livaneli'nin bir cümlesi var, bilir misin bilmem çünkü sen en çok Oğuz Atay'ı seversin. *"Kötülük etmeyi istememek başka, bilmemek başkadır."* Ben sana kötülük etmeyi bilmiyormuşum, Kirpi. Sen benim ruhumda, beni öldürebilecek büyüklükte ölümcül yaralar açtın ama kalbim senin dart tahtan olmaya hâlâ gönüllü. Bile isteye senin sırtında ok gibi taşıdığın dikenlerine doğru çarpıyor bu kalp. Ruhum senden buz gibi korkuyor. Bir dengesi yok ikisinin ama ikisi de senin için yanıyor. Artık bana çok geç kaldın. Uğrunda ölmeyi istesem de ölemem, annem üzülür. Aramıza denizler, aramıza sokaklar, aramıza otobüslerin dümdüz ilerlediği yollar, aramıza dağlar sokmadın, aramıza bir yalan soktun. Ben senin yalanına eyvallah diyecek bir kadın değilmişim, yeni öğrendim.

"Şimdi bununla nasıl birlikte yaşarız biz?" demiştin bana, *bu yalanla* diyememiştin, bununla demiştin. 'Biz' de demiştin, ama bil, *biz* değiliz biz. Sana bir damla kötülüğüm olmaz, yalanların hayatımda bir oyuk açmış olsa da. Benim seni kör kütük seven yanımın fay hattı kırıldı. Şimdiden sonrasını bensiz kalan kalbin düşünsün.

"Yanan bir ormandan sağ çıkarsın da
yaktığın bir kadının teninde bulunur küllerin,"
derdi bana. Ve eklerdi:
"Bir sadakat saplandı seninle göğsüme."

Yalancı Kirpi, uzadı mı dikenlerin?

Gözlerimden İbrahim'in atıldığı ateş göğsümde yanıyormuş gibi yaşlar inerken, ben o yaz akşamı, beni sahile çıkaracak olan yolları ağzında ölmüş yavrusuna kemik taşıyan bir köpek gibi yürüdüm. Yavrusunun üzerinden kamyon geçmiş, otobanda dört dönen o köpek gibi, ağzımda kemikle, kulaklarımı indirdim dört döndüm acımın etrafında. Acıdan ikiye yarılan gururumu hiçe sayıp, koşabilsem keşke sana. Ayaklarımı senin için ağlarken yolduğum saçlarım gibi, yoldun aldın benden. Gökyüzünün her yüzünde yüzün var. Her gece, dudaklarının arasında bir sigara ile yattığın yeri değiştirirken aklından düşmeyen o kadınım senin. Baskın yemiş karanlıkta, tutukluyorum gözlerini. *Bir de Uçurtma şarkısını Vedat Özkaya'dan güzel kimse söyleyemiyor, ben de gökyüzünde seni aramak istemiyorum artık.*

Beni bir Vedat Özkaya şarkısında unutmuşsun, öyle söyledin. Yalancı Kirpi, uzadı mı dikenlerin?

Gelmek istersen, sadece senin gelebilmen için kapıyı açacağım.

Çünkü kapalı artık tüm kapılarım, içeride kimseye yer yok, içeride kimse yok. En son sana ev olan bu kalp, artık terk edilmiş bir harabeyse, duvarları evsiz bir çocuğun gözyaşlarına eşlik etsin. Solsun papatyalar, artık baharın lüzumu yok. Kelimeler, seni anlatmaya yetmiyor artık. Ruhumdaki yangın değil artık, kuraklık. Susuzluktan çatlamış bir toprak gibi, ikiye ayırdığın şu canımda, hâlâ senin adın atıyorsa eğer, bana da müstahak. Yıkılsın kelimeler üzerime, sorun değil. Alıştım bu ezbere ağrıyla yaşamaya artık. Yaşanmış ya da yaşanmamış tüm anılar, denizin üzerinde uçan bir güvercinin ağzında dururken vurulsun o güvercin, düşsün denize. Yayılsın anılar, kelimeler yayılsın. Her bir kelimede, insanlar seni ve beni değil, insanlar bir zamanlar biz olan ikimizi değil, kendilerini hatırlasın. Bir yerde kalplerini unuttuklarını hatırlasınlar, bir yerde kalplerinin hâlâ çarptığını hatırlasınlar. Çünkü elbet biri, senin beni kullandığın gibi, küllük etti birini. Sigaranın ucunda duran alevden değil, bir ömürden bahsediyorum. Küllük kendini ya-

kabilir mi? Birini de elbet yaktılar, içine küllerini doldurdular, senin bana yaptığın gibi. İçim, senin beni yaktığın küllerle dolu şimdi. Oysa küllük, mezarıyken bir sigaranın, sigara tükenirken onu bir akbaba gibi izlerken küllük, sen benden nasıl bir küllük yarattın? Sana bakmak isteyen gözlerime mil çekilseydi de baktığım yerde seni göreceğime, karanlığı görseydim. Ben seni gördüğümden beri, gündüz benim şehrime uğramadı.

Yine de olur da gelmek istersen, sadece senin gelebilmen için kapıyı açacağım.

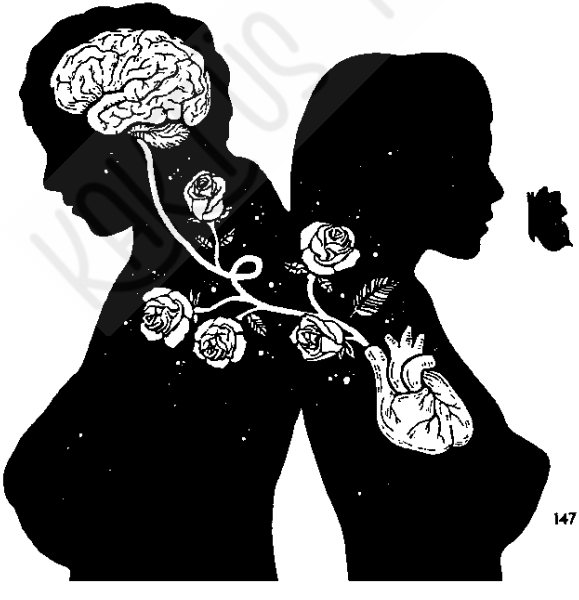
Bir küllük getir bana,
taştan olsun.
Kafama vura vura,
seni geldiğin gün unutacağım.

Yıllar sonra bir vapur iskelesinde,
bir otobüs terminalinde
ya da tren istasyonunda karşılaşıp,
karşısında donakaldığım adam
olmasını istemiyorum.

Öksürsem küllerini,
Sana yürürken aştığım yollarda aldığım yaraları,
Sana bıraksam.
Geri.
Seni içimde büyüyen bir ağrı gibi,
Sevdiğim o geceyi unutamam.
Kalbini göğsümde bir kaktüs gibi,
Büyütmüştüm, kalbini, kaktüsü ve seni.
Bir zamanlar içim olduğun için, içimi deşmek istediğini,
Gözlerinde gördüğümden beri,
Uyuyamam.
Bir an sana söyleyecek bir şey bulamadığım için,
Gözlerim doldu.
Zamanın pençesinde yaralanarak büyüyen iki çocuktuk,
Zaman bizi unuttu.
Yangın yeri bir adamdın,
İçinde birleştirdiğim heceleri,
Her gece uyumadan önce izlediğim o fotoğrafını sildiğim gibi,
Sildim.
Yine de ne varlığını,
Ne yokluğunu,
Ne zamanı,
Ne de seni durdurabildim.
Nabzının dönemeçleri,
Bir çıkmaz sokak gibi.
Yolum senin sonunda bitti.
Ben senin sokağına yolu düşmüş,
Evini kaybetmiş, yetim kedi.
Hoşça kalma sanatında,
Sınıfta kaldım.

Cennet derem,
damarlarından bir tanesi
benim bileğime dolansa keşke.

Yine zihnime çaydanlıkta demlenen çay gibi oturdu düşünceler. Bizi var edenlerin yokluğunda yaşamayı öğrenmişiz. Günler geçmiş bir de. Dün bir yaş daha büyüdüm. Balkonda oturup bir bir yanmaya başlayan sokak lambalarını izlerken, boylarından büyük sırt çantalarıyla sokağın ortasında ilerleyen iki küçük kız çocuğundan bahsettim mi sana? Kumral, daha bir cılız olan kız çocuğu, diğerine anlayamadığım bir sebepten dolayı, "Büyüdün ondandır," dedi.

Diğeri de başını sallayıp, "Üzgünüm, bu hesapta yoktu," dedi, onlar önlerine serilmiş yolu aşarken ben arkalarından bakakaldım.

Gerçekten, bu hesapta yoktu.

Benim yaşım ne zaman bu kadar çok oldu?

Sen yakmışsın beni ama benim ellerimde senin küllerin var.
Kalbimden taşan bir ateşsin.
Göğsümün kabına sığmıyorsun.
Sen benim kaburgalarımı tabutun mu sanıyorsun?
Bir daha senden başka ölü taşımam içimde.
Dirinin zaten tabutta işi ne?

Seni kanaya kanaya susuyorum.

Senin gözlerini anlatabilmek için tüm renkleri içmek gerek. İbrahim olmak, kırk ateşten geçmek gerek. Mecnun olmak, Leyla'nın gözlerini bir defa görmek için o dağı delmek gerek. Senin şu gözlerini anlatabilmek için, Yusuf olmak, o kuyuda ölmeden beklemek gerek. Geçemesem de yandım İbrahim'in geçtiği ateşlerin içinde, dağları delemesem de başıma yıktım, kuyuya düştüm, ölemedim belki ama Yusuf kadar sağ kalamadım.

İçimde bir vapur seferinin ağrısı. 7.45 olmadan saat, Alsancak'ta son kez buluşalım. Ben o iskelede, bir gençlik harcadım. Ne İbrahim oldum, ne Mecnun oldum ben, ne Yusuf oldum, ama ben bu sevda uğruna bir gençliği karşıma koydum, senin gözlerini anlatabilmek için, ben o gençliği şakağından vurdum.

Keşke bir kez iskelede,
Şakağımda kan lekesi,
Cümlelerim ellerimde,
Son kez olduğunu bilsem de,
Görseydim seni.

Tenimde parmak uçlarındaki izlerin cesetleri,
Sen dokunduğum tüm yangınlarsın.

KAKTÜS TEAM

Babası kral tarafından öldürülmüş Hernani sen olurdun belki, ben sevdiğin o kadın olurdum ve kavuşmak için zalim kral ile çarpışırdın. Ya da aynı anda seninle, bir sahafta, ellerimiz buluşurdu Hernani'nin üzerinde.

Kendini benden yok ederken
ellerimi yakmasaydın eğer.

KARTUS TEAM

Bundan böyle birlikte güleceğimiz geceler olmayacak mı yani? Bak bu, bu anlatılabilecek bir acıyken, bunu yaşamak cümleleri alt etmektir. O gece kapıma dayandığında, günlerden doğum günümdü, birkaç gün öncesiydi. Kapının önündeydik, dışarısı zifiri karanlıktı, güneşin doğmasına çok uzun bir vakit yoktu ama bilirdi, şafak sökmeden bir saat öncesi en karanlık geceyi yaşardı gökyüzü. Sık sık elleriyle oynuyordu, kelimeler ellerindeymiş de elleriyle oynarsa konuşması, kelimeleri bana okutması daha kolay olurmuş gibi hissediyor olmalıydı. Karanlıkta yüzünü göremediğimden sadece sesini dinledim, aldığı nefesin sesi bile bir enkazken, ben o enkazın dibinde bir bahçe kurmuştum.

"Doğum günün kutlu olsun."

Sesi kederliydi. Kirpilerin dikenleri kendilerine batınca sırtlarından vazgeçer. Dikenlerini kendine nasıl batırdıysa, sırtını önüme serip kaçıp gitmek istiyor gibi karşımda öylece duruyordu.

"Teşekkür ederim."

Boynuna sarılıp, bunu kokusunu içime doldururken söylemek istedim. İkimiz de istedik ama ne o söyleyebildi ne ben yapabildim.

"Doğum günün ilk saatleri nasıl geçiyor?" diye sordu, sırtına aldığı sokak lambası yüzünü gizliyordu, ona baktım, gözlerini görme umudu tükenmek üzere olan bir mum gibi içimde yanıyordu.

"Normal," dedim, oysa binlerce cümle vardı. Kırgın, yorgun, bitkin. "Nasıl geçsin ki?"

"Mutlu?" dedi sanki kafamın içindeki sesi susturmak istiyormuş gibi. "Huzurlu. Eğlenceli?"

Acı öyle bir duyguydu ki, ikimizi de yok edecekti. Dikenlerinin üzerinde meşalelerin ucunda yanan alevler yanıyor gibi duruyordu. Ateşi, tüm gecelerinkinden daha parlak yanıyordu bu gece. Bu gece, onun acısını bana söylemesine ihtiyaç duymadan derinlerimde hissediyordum.

"Bir değişiklik yok," diye fısıldadım, sesim engebeli bir yol gibiydi, öyle bir istedim ki... Çok istedim. O engebeli yolda yürürken bana batan duyguları hissetmesini... Bizim aramızdaki yenilir yutulur cinsten bir bağ değildi. Çok garipti ama, o an hissettiğini biliyordum. O engebeli yolda yalınayak yürüyormuş gibi, ayaklarının altı yara bere, ayaklarının altı kan revan, ayaklarının altı paramparça yürüyormuş gibi hissediyordum. "Normal bir gece," dedim cümlemi tamamlamak için, oysa uzun bir soluk vardı bu iki farklı cümleyi bir araya getirdiğim anın içinde.

Bana baktı, benim aksime o benim yüzümü aynaya bakıyormuş gibi net görüyordu ama ben onu yine orada, o maskenin ardında görüyordum. Görmüyordum. Benden yine gizleniyordu ama önümde duruyordu. Bir insan, bir insanın önünde dururken, ondan gizlenmeyi nasıl başarabiliyordu?

O kalın sesi, bir çocuğun bükük boynu gibi yükseldi. "Mum üflemedin mi daha?" diye sordu bana, konumuzun bu olup olmadığını bilmiyordum, eğer konumuz buysa, bu bile şarkılarda bahsedilen yangınlı şiirdi.

"Pasta almış arkadaşım," dedim, sonra durdum. Ona uzun uzun kendimi anlattığım geceleri hatırladım. Çenemin düşmesi onu memnun ederdi, ben konuşurken o mutluydu, ben ona anlatırken içimde beni daima var edeceğini bildiğim bir huzur olurdu. Bir zamanlar birbirimizin her şeyiyken, şimdi birbirimizin karşısında hiçbir şeydik. Bu bana çok dokundu. "Ama üflemedim. Yaktık, kendi kendine söndü." Durdum, kendi cümleme durdum, kendi elimdeki ateşi göğsüme bastırmaktan çekinmedim yine. Bizim yaktığımız, kendi kendine sönecek miydi peki? Sönecek miydi, Kirpi? "Üflemem ben. En son 18 yaşında üfledim."

Sonra da on dokuzumda seni tanıdım.

Uzun uzun sustu, gitmek istemiyor gibiydi.

Gelmişti.

Beklemiştim, vazgeçmemiştim, vazgeçtiğimi sandığı için değil, beklemekten vazgeçememem için gelmişti.

"Pasta neyliydi?"

Onu severken elimi korkak alıştırmamıştım. Onu severken yaşamamıştım, onu severken var olmuştum. O karşımdayken, annemin rahminde yeniden can bulmuştum.

"Meyveli," dedim tek nefeste. Yutkundum. "Pasta mı çekti canın?"

"Çikolatalı seversin aslında," dedi, elini ensesine attı, ensesindeki dikenleri okşadı. "Meyveli mi seviyordun?"

Unutmadın mı, Kirpi?

Unutsaydın ya keşke.

Unutmamıştın, Kirpi.

"Çikolatalı seviyordum. Midem bulandığından çikolatalı yemek istemedim, meyveli almışlar. Çilekleri ve kivileri yedim, gerisini dolaba iteledim."

Bu kez uzun uzun susmadı. "Benim canım çikolatalı çekti," dedi adam olmuş sesine bulaşmış çocuğun elleriyle. "Yarın benim için çikolatalı ye."

Cevap veremedim. Kapısından içeri elimde cam bir süt şişesiyle girdiğim evden, elimde dibinde bir damla kalmış rakı şişesiyle çıkmıştım.

Sanki bilmiyormuş gibi, "Kaç yaşına girdin?" diye sordu, o çok iyi biliyordu, onun beni tanıdığı yaştaydım, ilk kez onunla bende var olduğu zamanlar olduğu yaşta, onunla aynı yaştaydım.

"23 oldum."

"Çocuktun, ergenliğe geçtin," dedi, buruk buruk gülümsedi. 30'a geldiğinde büyürsün."

"Daha çok var o zaman büyümeme."

"Ohoo, çok hem de."

"Sen büyüdün mü bari?" diye fısıldadım, o an durdu, zaman da biraz dinlenmek için midir bilinmez, yüzyıllardır akıyor olmasına rağmen o an, onunla birlikte durdu.

"Canın mı sıkkın?" diye sordu, sesi dünyadan erken dönmüş bir bebeğin sesi gibiydi.

"Yok. Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi, burnunu çektiğini duydum. "Öyle geldi." Bana dikkatle baktığını hissetsem de rüyalarımın sırtına hançer batıran gözlerini göremedim. "Eminsin, değil mi?"

"Hıhım. Neden ki?"

"O zaman bana öyle geldi."

"Normalde çok sakin bir görüntüm yok, ondan öyle gelmiştir."

"Sakin gibi değil, moralin bozuk gibi duruyorsun."

Bir süre sustum, gece böceklerinin sesini dinledim. "Endişe etme."

Bir şey demedi. Gitmesinden korkan kalbim yine göğsümün içinde terör estirmeye başlamıştı işte. Bilirsin, bir insanın gitmesinden korkarsan, o insan ömür boyu yanında kalacak olsa bile senin gözün hep kapıda olur. Keşke, dersin. Keşke tüm kapıları bombalasalar. Oysa sokağın kapısı bile yok ki. Ben ne yapayım?

"Aslında ben sana şu yüzden geldim," dedi kalbimin geri adım atmasına neden olacak bir dürüstlükle.

Korku zamana yayıldı, konuşmasın istiyordum, sussun, yeter ki gitmesin. Sonsuza dek böyle duralım burada. Üzerimize güneş doğsun, bulut dursun, yağmur yağsın, karanlık çöksün ama biz burada böyle duralım. Hiç konuşmayalım, sadece duralım. Yan yana olalım. Yan yana değiliz evet. Olsun. Ben onunla karşı karşıya da olmaya varım.

"Ne yüzden?"

"Yıllardır seni tanıyorum ama bir kere bile sana seni anlatmadım, bir kere bile sen benim için busun diyemedim," dedi çat diye. "Ben uzun uzun seni anlatmak istedim."

Kalbimin haykırışları tüm acılarımın aniden susmasına neden olacak kadar şiddetliydi. Sanki o yıllar yaşanmamış, ben bir gençliği onun uğruna heba etmemişim gibi, yeniden doğmuş, ilk nefesimi içime doldurmuştum. Belki bu son nefesimdi, bilmiyordum.

"Bu beni mutlu eder sanırım. Yani... Merak ettim. Anlatırsan, dinlerim."

"Ama görüyorsun, dakikalardır sana... Baktım baktım, yine konuşamadım." Omuzları düştü. "Seni anlatamıyorum."

O kadar mı çok, dedi içimde bir ses.

"O kadar mı zor?" dedim, içimdeki sesin aksine.

"Senin gibi anlatmak istedim ama sanırım beceriksizim."

Beceriksiz Kirpi.

"Ya da karmaşık?" diye fısıldadım. "Bir kitabı anlattığım gibi anlatmana gerek yok, dümdüz de anlatabilirsin. Biliyorsun."

O an, yıllar sonra gözlerini yeniden gördüm.

"Seni dümdüz anlatamam ki."

Ağzımda tükürüğüm gibi biriktirdiğim kelimeler, şimdi bir romanın sayfasında, bir şiirin ilk dörtlüğünde, bir şarkının tek bir sözcüğündeydiler.

"Bazen dümdüz anlamak anlamlar yüklemekten daha derin oluyor." Ellerimdeki teri pijamama sildim, beni böyle görmesinden utanmıyordum ki. "Sen bir bardaksın demek, sen su içtiğim bardaksın demekten daha anlamlı gelebilir bazen."

"Dümdüz anlatamayınca çok saçma şeyler ortaya çıkar, biliyorum," dedi, düşünceliydi sesi.

"Saçma şeyler belki bana çok aşırı anlamlı gelecek. Denemeden öğrenemezsin."

Bana bir adım daha yaklaştı. Kokusunu aldım. "Seni bardak gibi değil, o su gibi düşünüyorum. Bu saçma mıydı?" diye sordu.

Ağrılarım çığlık çığlığayken, "Hayır," dedim. "Bu, bardak olmaktan daha güzeldi."

"Sen bir kalıba sığmazsın."

Sığmaz mıydım gerçekten ben bir kalıba? O da benim göğsümün kalıbına sığmıyor, taşıyordu. Onu nasıl sevdiğimi biliyor muydu? Onu canım, canımdan çıkacakmış gibi seviyordum.

"Su olsan, o bardağı istemezdin," dedi. "Çok saçmalıyorum."

"Sana göre bu saçmalamak. Bana göre bu güzel."

Bana yardım isteyen gözlerle bakıp şu soruyu sordu: "Ben ne düşündüğümü hiç yansıtamayacak mıyım?"

Onu susturmak ister gibi, "Ama su, bardağı istemese de o bardağın ona verdiği şekli alır, biliyorsun değil mi? Kendini kası-

yorsun. O yüzden anlatamadığını düşünüyorsun. Kafanda dönen tilkiler düşmanın değil, sana aitler."

Sertçe yutkunup, "Duygularımı anlatamıyorum," diye itiraf etti. "Bunun problem olmadığını düşünürdüm. Ama birisi bana dedi ki; insanların bunları duymaya ihtiyacı var. Anlaşıldığımı düşünürdüm ama anlaşılmak yetmiyormuş. Bu doğru mu?"

Ona anlayışlı gözlerle baktım. "İnsanlar duymak ister, doğru ama hissetmek, duymak kadar güzeldir bence. Sen hissettirebilen birisin bana kalırsa."

"Sen?" dedi. "Sen hangisini isterdin?"

"Ben mi?"

"Evet."

"Ben hissetmeyi isterdim."

"Hissetmek sana yeter miydi?" diye sordu.

"Yeterdi. Bence birini konuşturmaya çalışmak yerine onu hissetmek daha güzel."

"İçimi rahatlattın."

"Salak çocuk," dedim şefkatle. "Sen de büyümemişsin daha."

Durgun bakışları yüzümde dolanırken, "Neden salak çocuk demen hoşuma gitti?" diye sordu bana.

"Birisinin yanında çocuk olabildiğini hissetmişsindir."

"Annemin yanındaymışım gibi hissettim." Bu söylediği kırılma noktam olsa da dik durdum.

"Başını okşayasım geldi," diye itiraf ettim.

"Başımı okşamanı da istedim ama söyleyemedim," dedi o da tıpkı benim gibi itiraf ederek.

Elimi uzatıp onun başına dokunmak istesem de durdum, bunu istese de eğilip başını bana yaklaştıramadı.

"Bak, hissediliyormuş değil mi?" diye fısıldadım.

"Nasıl hissettin bunu?"

"His. Çünkü salak çocuk dedikten sonra başını okşadığımı düşünmüştüm. Bazen biriyle aynı anda aynı cümleyi kurmuş gibi bir şeyleri aynı anda istersiniz."

Söylediklerim onu duraksattı. "Şefkatin..." Tamamlamadı. Sustu.

"Şefkatli miyim?"

"Ne olursa olsun, evet. Bana hep şefkatli geliyorsun." Gözlerini yere indirdiğini gördüm. "Hep başımı okşarmışsın gibi." Yine bana baktı. "İnsanların sende bunu görmemelerini seviyorum."

Beni mahveden cümleleriyle burada, sahnede olsa da artık sorularımı hislerimin ardına gizlemek istemiyordum. Cevaplara ihtiyacım vardı benim. O cevapları duymaya, uzanıp onlara dokunmaya ihtiyaç duyuyordum.

"Neden görmemelerini seviyorsun?"

"Bana özel kalıyormuşsun gibi." Ani itirafı kalbimi tekletti. "Mesela senden bahsederken biri sorsa hiç şefkatli değil derim. Hadi senden gelip şefkat isterse, sen de verirsen?"

"Kıskanır mısın?"

"Özelliği gider," diye açık uçlu bir cevap vermeyi tercih etti. Gözleri ellerime kaydı. "Ellerin soğuk mu?"

"Evet," dedim parmaklarımı pijamama bastırarak. "Bumbuz."

"Bumbuz," diye tekrar etti beni.

"Evet."

"Dondurma markası herhâlde?"

"Evet, dondurmacı olmaya karar verdim."

Gülmesini istemiştim ama yüzü ifadesizdi. "Ellerin hiç ısınmıyor mu?" diye sordu yavaşça.

"Hayır." Gözlerimi bin yabancının içinde gözlerim bağlı bulabileceğim ellerine indirdim. "Senin sıcak mı? Ellerin."

"Dikkat etmiyordum. Şimdi sıcak."

"Dokunsam, benimki yüzünden bumbuz olur."

"Bumbuz olsun."

"Sever misin sen soğuğu?" diye fısıldadım.

"Sımsıcak yaparım."

Kalbim acıdan yavaşlarken, "Ben sıcağı severim ellerimde," diye mırıldandım.

"Benim ellerim de bumbuzu yok etmek için yaratılmışlar."

"Ne güzel tutulup uyunur, sımsıcak olur hep," dedim kendimi tutamadan.

"Hiç, birinin elini tutarak uyudun mu?" diye sordu bana eski anılarımızı hatırlatmak istercesine.

"Gerçekte mi yoksa kafamın içinde mi?"

"Fark etmez. Önemli olan ellerinin ısınması."

"Bumbuz ellerimi göğsüne koyup uyutuyordu, evet," dediğimde gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. "Kurt adam gibi, sımsıcaktı."

"Gerçekte mi, kafanın içinde mi?"

"Gerçek bittiğinde, kafamın içinde masalına devam etti."

"Ellerin ısınıyor muydu?"

Gözlerim yaşları var etmek için cayır cayır yansa da bunu yapmadım. "Isıtıyordu," dedim, kalbim cehennem gibiydi.

"Sana 'benim hayatından çıkmamın yararı olmadı mı hiç' diye sordu mu peki hiç?" diye sordu, o gün, gözlerimden yaşlar süzülürken sorduğu soruydu bu bana. Hatırlıyordum. Dün gibi.

"Sordu."

"Ne demiştin?"

"Hayır, olmadı demiştim."

"O sorduğu soruyu yine sorsa, yine olmadı mı dersin?"

Bu sorusuna bir cevap veremedim. Ama eğer kabul edeceğini bilseydim, bu soruya cevap olarak ellerimi verirdim. Ona kal demek istiyordum. Gitme, beni bırakma, beni daha fazla sensizlikle sınama... Ağzımı açmadım. Çok acıdı canım onsuz, onunlayken bile iyileşemeyeceğim kadar hastalandım.

Uzun sürse de sessizlik, bir asır gibi gelse bize, toplasan bir saati doldurmazdı.

Bir adım geri çekildi, gökyüzünden silinmeye başlayan karanlık onu benim elimden almadan önce son kez, "İyi ki," dedi bana. "İyi ki doğdun."

O gece orada iki yaralı çocuktuk.

Birbirimizden bedenden ayrılan bir uzuv gibi koptuk.

O gece onu sevdiğimi bildiğiniz son geceydi.

Bundan sonra kimse bilmeyecekti.

Ben keklik gibi bir kadındım, kirpi gibi bir adam sevdim.

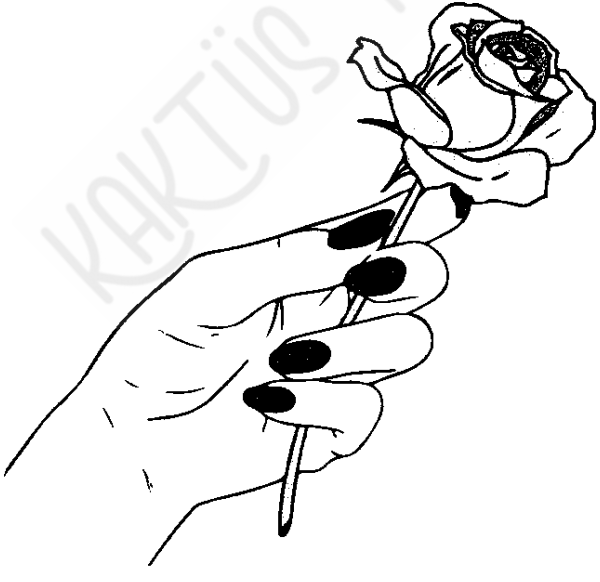
Sevdim, çok sevdim.

O bana döndü, ben orada değildim.

Sevdim, çok sevdim.

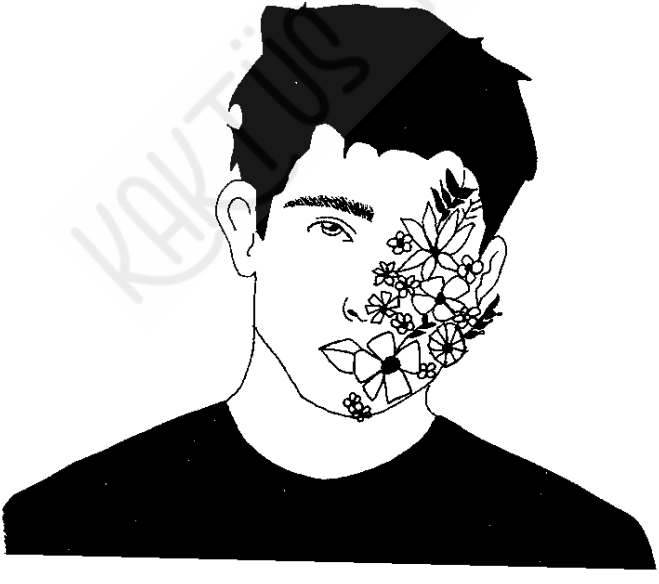
O gece, orada, ondan vazgeçtim...

Biri avuç içlerimden öptü,
ben de o birinin avuç içlerinden öptüm.
Ve anlamını yalnızca o, ben, dudakları, dudaklarım,
avuçları, avuçlarım biliyoruz.

Bir şeye inan.
Tanrı, insan, oyuncak.
Neye inanırsan inan.
Tutunacak bir şeyin olsun.
Yemin ederim anlıyorsun,
dünya üstünde o kadar çok acı var ki,
seninki dizinde hep kalacak kabarık düşük bir izi.

Neden mi insan yalnızca bir kez aşık olur?
İçinde yalnızca bir kez çiçek açar,
o çiçeğe iyi bakamazsan ve öldürürsen,
o boşalan vazoya koyacağın her çiçek plastik olur.
Açmaz.
Alır, oraya koyarsın.

İçimdeki yangın, kalbimdeki kurumuş gül yapraklarını yakıyor. Bir ölümü öldürmek ne saçma. Belki de bu yalnızca ölü güllerin ateşten cenazesi. İki kişilik bir ölümü, tek kişilik yaşıyorum. Aklımın almadığı yerde öylece dikiliyorsun, seni göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Öylece serptim avucumdaki külleri gelişigüzel, seni yazacağım diye bir avucu tam ortasından kesip kızıl mürekkepler yaptım kendime. Dolaplarda naftalin, mutfakta kekik kokusu, arabaların egzozundan gelen o yanık kesiği koku, bileklerimde intihar klişeleri... Dolaplarda kanlı el izleri, mutfak tezgâhında ıslak bir bıçak, arabaların egzozundan yükselen koku bir ambulansı takip ediyor, bilekler dikine yarılmış, çiçekler dikilir mi açılan damarlara? Gözlerimdeki tuz kabarıyor, harelerimin gri kayalıkları yeşil yosunlar bağlamış, ben bunu kime nasıl anlatırım? Radyoda bir şarkı çalıyor, nefesim rakı kokuyor. Sana aranıp duran ellerimin avuçları ıslak, bileklerime doğru kayıyor soğuk ve dingin, sıcak ve tembel. Bir sigara yaksam, ayazın içinde gri duman savrulur mu gecenin kuru karanlığına? Savrulup bir yılan gibi kıvrılan duman ulaşır mı sokaklarında gölgenin büyüdüğü şehirlere?

Kasım ayı nemli, ıslak, kuru, donuk, buzlu. Yanaklarda kurumuş tuzlar, teni çekilen yaralı kadınlar. Bir kasım, iki kasım, üç kasım, dört kasım... Beşinci kasımın takvim yaprağı kırmızı, gecesi soğuk ve bulutlar ağzına kadar yağmur yüklü yorgun hamallar. Şimdi seni tıpkı bir elmişsin gibi karşıma alıp, ellerini izlemek için hayallerimi uyutuyorum. Elimde bir iğne, şırınganın ucunda bir damla bulut. Bir damla bulut, bin damla yağmur. Sanki el değilmişsin gibi elinden bahsediyorum. Bütün korkular orada, bütün alışkanlıklar, yanlışlar ve yalanlar. Oturmuşlar, bir beş kasım gecesi, ellerini dinliyorlar, el gibi. Radyoda hâlâ bir şarkı çalıyor, nefesimde rakı kokusu ve bir yaranın üstüne kolonya döküyorum, yanıyor ama mikrop kapmayacak, yanıyor ama mikrop kapmayacak, yanıyor ama... Ellerine bakıyorum, bir elimde kolonya şişesi, ellerine bakıyorum, sanki çok mu el gibi?

Susuyorum, en çok ben susuyorum. En fazla kelime benim dilimin ucunun asma kilidinde asılı duruyor ama en çok ben susuyorum. Konuşması gereken tek kişi benim, kana kana susuyorum. Küçük bir saksı istiyorum, o küçük saksının içindeki toprağa basmak istiyorum kalbimi, tekrardan, yeniden, en başından ağlaya ağlaya kendim yetiştirmek istiyorum yüreğimi. Her şeyin üstesinden geliyorum, bir gecenin altında kalıyorum. Ellerine bakıyorum, ellerin el gibi. Sahiden el gibi, ellerin güzel ellerin, el gibi... Binalar ulaşıyor gökyüzüne, kuşlar artık daha endişeli ve Kasım bu yıl tüm yıllardan daha şiddetli. Kuşlar geceleri görmez, binalara çarpar ve ölürler, Kasım gözümü kör eder, bir takvim yaprağı kesiği intiharın ninnisi. Usul usul bir yaprağı seyreder gözlerim, bir yaprak tarafından linç edilir yüreğim. Acı bir yeşil sonbaharı ortadan ikiye böler. Yarısı sarı, yarısı kahverengi.

Yüreğimi ortadan ikiye bölüyorum, yarısı ben gibi, yarısı el gibi.

Ellerin gibi.

Ve aniden yaydan çıkmışsa ok,
sana delindiğim gibi delinmişse kâğıt,
kâğıdın içinde yazıyorsa bizi anlatan cümleler,
söylesene artık ayrılığımızın ne anlamı kalır?

KAKTÜS TEAM

Zaman, tuzla buz edilmiş bir çerçevenin içinde yırtılmış o eski, ölmüş birinin fotoğrafıdır. Zamanın elleri kaburgalarıma dokundu, kaburgamı camdan bir çerçeve gibi tuzla buz etti ama senin fotoğrafını oradan alamadı. Seni içimde öldürdüm, içimde bir cesedi taşıdığımı bile bile seni hiçbir ameliyat izine vermeyeceğim. Cesedin beni zehirliyor evet, dokuz katlı bir binanın çatısından aşağıyı içimde bir cesetle izliyorum ve yerçekimi beni cehennemde bir düğün olduğuna inandırmaya çalışıyor. Âşığın gelinliği kefeniyse ve içimde bir ceset kalbimi zehirliyorsa, ölmek şimdi ağustos ayının ilk gününde doğan bir çocuğun pembe topuklarına kan gibi oturmuş huzurdur. O çocuk büyüsün, bir yazar olsun, beni bulsun; ben sana öldüyorum.

Keşke seninle sonu güzel biten bir roman olsaydık.

Bir kırlangıç vuruldu. Hayır, ağlama.
Çünkü diğer kırlangıçlar hâlâ uçuyor sevgilim.
Dinle beni. Önce umutları değil, bilekleri.

Cennet derem kurudu, yansın ezbere bildiğim ellerin.
Ağzının içine bakan gözlerim çıksın,
sözlerine muhtaç kalbim dursun,
sussun, deşilsin seni bekleyen omuzlarım,
bacaklarım kırılsın.
Sussun dilim, kopsun,
Yusuf'u attıkları kuyuda çürüsün adın,
yansın ezbere bildiğim ellerin.
Kül olsan dökülsen gözlerimden,
yüreğimin ucundan sarkmış misina mısın bilmem,
yangından can çektim ucumla,
koptum,
yansın ezbere bildiğim ellerin.
Kırk ateşten geçen İbrahim'in derisi,
Gözü kör anasını bırakıp peygamberi görmeye gidemeyen
Üveys'in yüreğindeki özlem gibi,

Omuzlarımı yaktın.
Susuyorsam dağlanan dilimden.
Peygamberi mağaraya saklayan örümceğin
bir damla canıyla tek başına ördüğü koskoca ağın,
bir damla canımla seni sevişimden ne farkı var?
Yansın ezbere bildiğim ellerin.
Yetimin başını okşayan peygamberin
avucundan inen nur gibi,
başımı okşamayan ellerinin karanlığıdır saçlarımdaki;
yansın ezbere bildiğim ellerin.
Sen cennetten inen bir nuru karanlığında öldürdün.
Ben sana bin nurla da gelsem,
cennet derem kurudu artık;
yansın ezbere bildiğim ellerin.
Tanırdım ya kırk yabancının içinde ellerinden seni,
tanımaktan korkumdandır,
O yüzden;
yansın ezbere bildiğim ellerin.

KAKTÜS TEAM

İsmini üç kez unuttum.
Bu dünyada bir adamın ismi
aynı kadın tarafından nasıl üç kez unutulur?
Üç kez unuttum seni, üç kez kurtuldum sandım,
üç kez kanseri yenmişim gibi bayram yaptım,
üç kezlerin bedeli bir ömürmüş, anlamadım.

Tam on iki kere göğsümden vuran aşkın ensesine,
senin canım adını söylerken
yara yaphğım dudaklarımı bastırdım.
Jilet yedim, bir daha seni konuşmamak için.
Ama benim şu kelimelerim, jilet geçirmiyor.
Canım, canım hâlâ çok, canım canım yanıyor.
Canım burası benim canım,
burası meydan muharebesi ve sen komutanı;
olmadığın için beni bizden vurdular.
Canımdan kurşunlar bile gelip geçti,
canım senin ağrını bir türlü geçiremedi.
Canım beni canımdan vurdular,
hiç mi canım acımadın?

GEÇSİN.
GEÇ'SİN.

